பொருளடக்க அகராதி.

பொருளடக்கஅகராதி.

முற்றிற்று.

இப்போது இரண்டாவதுபரிச்சேதம் அச்சிட்டுக்கொண்டுவருகிறோம். மற்றயபரிச்சேதங்களும் அச்சிட்டுப்பிரசித்தம்பண்ணுவோம்.

சுபமஸ்து.

ஸ்ரீ குருப்யோநமः.

வேதாந்த,

விவேகசிந்தாமணி.

பிரகரணோற்பத்தி.

ஸ்ரீமதநேக லோகயதார்த்தமான வேதாகமபுராணசாஸ்திரங்களின் அர்த்தத்தைச்சமஸ்தரும் அபிவியக்தமாகக்காணும்படி காட்டுகையால்; விவேகசிந்தாமணியென்றிதற்கு நாமதேயம். நீயிதனைக்கிருபையுடனேகேட்பாயாகவென்று ஆசாரியர்சிஷ்யனுக்கு அனுக்கிரகிக்கும்படி.

மங்களாசரணை.

ஸ்ரீமதநேகபுவனபவனாரம்ப மூலஸ்தம்பரூப சம்புலிங்கமாதி நிராகாரதேசிகோத்தமபரியந்தமானகுருபரம்பரையை, மனோவாக்குக்காயங்களால் நமஸ்காரம்பண்ணுகிறேன். மற்றுமுண்டான நமஸ்காரலக்ஷண மங்களாசரணத்தால் நிர்விக்கினமாக இந்தப்பிரகரணம் முற்றுப்பெறக்கடவது. இதில் சிஷ்ய பிரசிஷ்யப் பிரவாகப் பிரவர்த்தனைகளைக்கேட்குமவர்களுக்குச் சித்தசுத்தி மலத்திரய சுத்தியாகுமென்று நிச்சயிக்கப்படும்.

சாஸ்திரங்களின் வரலாறு.

அநாதிநிர்மல சித்துருபனுகையால், சர்வோத்கிருஷ்ஞகி சர்வஞ்ஞத்துவாதிகுணசகிதனுன ஈச்சுரனுற்சொல்லப்பட்ட பரமப்பிரமாணமான ஆகமவேத சம்பந்தத்தின்உபயமேமூலமாக ஸ்மிருதி புராண இதிகாசபுராதனயுக்தானுசாரத்தால், அனுபவிகளாமென்னத்தக்கதாக சுவகபோலகற்பிதமில்லாமல்;சாராற்சாரமானசத்தியார்த்தங்களைச்சங்கிரகித்து, முன்னுள்ளரத்தினுதிகளை யொப்பமிட்டுத்தரமறிந்துசரமாக்கோவைசெய்ததனுல், நவீனகர்ணுபரணமென்றுசொல்லுமர்போல,முமூட்சுசனங்கள்இந்தச்சகத்தில்ஸ்திதிகதிகள் எந்தப்பிரகாரமோவென்றுதேடி ஆயாசப்படாமல்,அபிவியக்தமாய்இதனுல்மகாலீலாவினோதங்களையறிந்து,கிருதார்த்தராகவேண்டுமென்று நிசகுணயோகி கன்னடத்திற் சொன்னவசனரசனைகளை யான் தமிழிற்சொல்லுகிறேன். அதெப்படியெனின்.

செகத்காரணம்.

பிரதமத்திற் சட்சுராதிபாகியேந்திரியகோசரமாய்க்காணுஞ் சகத்துக்கு வெவ்வேறுபுத்திகுண அவயவாகாரமாகையால், கடம்போலக் காரியமாய்க் குலாலனைப்போல நிமித்தியகாரணனுன ஈச்சுரனுல்சக்கரதண்டம்போலப் புண்ணியாபுண்ணியமான சககாரிகாரணத்தால்; மிருத்திகைபோலப்பிந்துமாயையான சுத்தாசுத்த மாயாவுபாதானகாரணத்தாற் கம

ணுகமன சுகதுக்காதி யநேகவிவகாரபேதங்களோடு பின்னரான ஆத்மாக்கள் போகமோக்ஷார்த்தமாய்ச் சனித்தனவென்றறிக.

செகத்கர்த்தா.

பிரகிருதி பரமாணுகாலகர்ம்மாதிகளே சகத்கர்த்தா ஈச்சுரன் அல்லவென்பையாகில், பிரகிருதிமுதலானவெல்லாஞ் சடரூபமாகையால், சைதந்நியாதிஷ்டானமில்லாமல் தாமே சகம் நிர்மிக்கமாட்டாதென்பது நிச்சயம். ஆனால்சேதனனானசிவனே சகத்கர்த்தனென்றால்அவனுக்குக் கிஞ்சக்கித்துவாதிஷ்டானபாரதந்திரத்துவ அநீச்சுரத்துவாதிதோஷமுண்டாகையால், அவன் சகத்துக்குக் கர்த்தனாகமாட்டான். பாரிசேஷிய நியாயத்தால்ஈச்சுரனே கர்த்தனென்று நிச்சயிக்கப்படும். சகத்துரூப்ம் மகாகாரியமாகையால் ரதத்தைச்செய்வாரைப்போல வெகுகர்த்தத்துவமுண்டென்பையாகில், அது ரதாசாரியனென்னும் ஒருவன் சூத்திரத்தாலாவதல்லது, மற்றவர்களாலல்ல. அவரவர்கள்அபிமானத்தால்தங்களுக்குத்தாங்களேரக்ஷித்துக்கொள்ளுங் காரியமானால், அநேககர்த்தவ்விபத்தால் ஒருகாரியமும்ஆகாது. ஆகையால்சகத்துக்குஈச்சுரனொருவனேகர்த்தனாகவேண்டும். அந்தவொருவனாகிய ஈச்சுரனுக்கே எக்காலத்திலும், எத்தேசத்திலும் காரியோதயமுண்டாகையால், நித்தியத்துவமும், வியாபகத்துவமும்,எக்காரியமும் அறிவதற்கும், செய்வதற்குஞ் சமர்த்தனாகையால், சர்வக்ஞத்துவமும்,சர்வ சத்தித்துவமும். காலமானது

தான் அமிர்தமாய்ப் பல்லவகுசுமாதிகளை யுண் டாக்குமாபோலச், சகலகாரியோற்பாதகனுகையால் நிட்களத்துவமும், சர்வாத்துமாக்க ளிதயத்திலும், அந்தரியாமியாகிப் புறம்பே சுருதி ஸ்மிருதிரூபமா ன ஆக்கினையால், நியாமகனுகையால் சர்வபிரேரக த்துவமும், குலாலாதிகர்த்துருத்துவத்தால் அந்நிய மான கடபடாதியை நியமிக்கிறதெப்படியோ அப் படி அந்நியசரீராதியை நியமிக்கையாலும்,விசுவமெ ல்லாம் விசுவேச்சுரனுல் நியமமானதென்றுசுருதியு ண்டாகையாலும், சர்வாத்துமகத்துவமும், தனக் குப் பிதாகர்த்தரின்றி அத்துவிதிய னுகையால், சு ர்வசுதந்திரத்துவமும், ஆத்மாக்கள்செய்த கர்மத்து க்கேதுவான சுகதுக்கங்கொடுக்கையால்ராகத்துவே ஷரகிதத்துவமும்.தன்னுல் சிருஷ்டியான வியோமா திவிசுவத்தை வேருருபிரகாரமாகச் சிருஷ்டிசெய் வதற்குப் பிரதிசமர்த்தரில்லாமையால் சர்வேச்சுர த்துவமும், உண்டென்பது நிச்சயம்.

நா நா ம த சா ஸ் தி ர ங் க ள்.

அந்த ஈச்சுரனுல் நிர்மிதமான சேதனுசேதன ரூபசகத்தில், போக மோக்ஷார்தமாய், வெவ்வேரு கப் பிரவர்த்திச்சிருக்கிற நாநாவாதிகளின் அபிமதமா ன சாஸ்திரங்களியாவையெனின்.

சதுர்வேதம்.

முதல்முக்கியபிரமாணம்- இருக்குவேதம்- எசுர் வேதம்-சாமவேதம்- அதர்வணவேதமென்னுமிவை

கள்;இவைசுவயம்புவென்றும், ஈச்சுரனுற்சொல்லப் பட்டவைகளென்றுஞ்சொல்லப்படும்.அவற்றுள் இருக்குவேதம்-இருபத்தொருபேதம். எசுர்வேதம்-நாற்றெருபேதம்.சாமவேதம்- சகஸ்திரபேதம்.அதர்வணவேதம் நவபேதமாம்.

வேதவாதசதுஷ்டயம்.

அந்தவேதம், எதைச்சொல்லுமென்றால், விதிவாதம், அர்த்தவாதம், மந்திரவாதம், நாமதேயமென நான்குபேதத்தால் சமஸ்ததர்மங்களேயுஞ் சொல்லும் அவற்றுள் இராசாவாக்கினையைப்போல மனிதனை நிஷேதகர்மஞ்செய்யாமல் திருப்பிச் சுகர்மஞ்செய்ய வேண்டுமென்பதே விதிவாதம். பட்டுக்களேப்போல ஸ்துதிக்கிறதே அர்த்தவாதம். ஆசாரியனேப்போலச் செய்யத்தக்கவைகளேக் காட்டுகிறதே மந்திரவாதம். பிதாவைப்போல யாகாதிகளுக்குப் பெயரிடுகிறதே நாமதேயமாம்.

வேதாங்கம்.

அந்தவேதத்துக்கு- பாதம், ஆஸ்தம், முகம், கிராணம், நேத்திரம், சுரோத்திரமென்னும் அனுக்கிரமத்தில், சந்தசு, கற்பம், வியாகரணம், சிக்ஷை, சோதிஷம், நிருத்தியமாகிய ஆறும்அங்கங்களாம். அவற்றுள், சந்தசு—மந்திரசுலோகாதிகளுக்கு அக்ஷரகணிதஞ் செய்யும்.கற்பம்—ஆசுவலாயன, போதாயன, ஆபஸ்தம்பாதி சூத்திரங்களில் யக்கியப்பிரயோ

காதிகளைக் கற்பிக்கும். வியாகரணம்—வைதீகசாஸ் திரார்த்தசித்தியைச்சமர்ப்பிக்கும். சிக்ஷை—உதாத் த—அனுதாத்த, ஸ்வரித, பிரசயமென்னுஞ்சதுர்வித ஸ்வர கரண பூர்வகமான பதபாளிக்கிரமவேதாத்தி யாயனாதிகளைச்சொல்லும். சோதிஷம்—லக்கின, தி திவார, நக்ஷத்திர, யோககரணாதிகளால், வைதீககர் மங்களுக்குக், காலந்தெளிவிக்கும். நிருத்தி-வைதி க சப்த நிர்வசனத்தை நியமிக்கும்.

வேதோபாங்கம்.

அந்தவேதத்துக்கு, ஸ்மிருதி, புராண, நியாய, மீ மாங்கிசை என்னும் நான்கும் உபாங்கமாம். இவ ற்றினிலக்கணமேற்சொல்லுதும்.

உபவேதம்.

அந்தவேதத்துக்கு, ஆயுள்வேதம், அர்த்தவேதம், தனுர்வேதம், காந்தருவவேதமென உபவேதம் நா ன்குண்டு. அவற்றுள், ஆயுள்வேதம்—வியாதிநிதான ம் வியாதிச்சின்னம், மந்திரௌஷதாதி சிகிச்சைக ளால் ஆயுராரோக்கியாதிகளைக் காட்டும். அர்த்தவே தம், தக்ஷிணை, ஆச்சியம், சருமுதலான உபகரணங் களால் தர்மாதி சதுஷ்டயத்துக்குச் சாதனமாம். த னுர்வேதம்—சத்துரு க்ஷயார்த்தமான மந்திராஸ்தி ரப்பிரயோகங்களைக் கற்பிக்கும். காந்தருவவேதம் —சாமவேதாதிகளின், ச-ரி-க-ம-ப-த-நி-என்னும் சத்தஸ்வர கீதப்பிரயந்தங்களை விவகரிக்கும்.

உபநிஷத்து.

அந்தவேதத்தில், ஶ்ருத்திரம், பிருகதாரண்ணியம், சுவேதாசுவதரம், கைவல்லியம், காலாக்கினி, கடம், வல்லி, காத்தியாயனம், பிரமம், நாராயணம், அங்கிசம், பரமாங்கிசம், பாஸ்கரம், பிரமபிந்து. ஆருணி, அமிர்தபிந்து, சுரசபிந்து, பிரமசுபாலம், தேஜோபிந்து, வாசசநேபம், போதாயநீயம், ஆசுவலாயநீயம், சாங்கியாயநீயம், வாசியாயநீயம், சௌனகீயம், சிவசங்கற்பம், சிரவணம், பராக்கிரமம், புரோஷ்யம், முத்கலம், முண்டகம், மைத்திராயநீயம், என்னும் ௩௨ உபநிஷத்துக்களும் ஞானங்கமான விபூதி ருத்திராக்ஷாதிகளையும், பிரமஞ்ஞானிகளையும் விவகரிக்கும்.

ஸ்மிருதி.

மனு, அத்திரி, ஔரிதம், விஷ்ணு, யாஞ்ஞவற்கியம், உசனம், ஆங்கிரசம், யமம், ஆபஸ்தம்பம், சம்வர்த்தம், காத்தியாயனம், பிரகஸ்பதி, பராசரம் வியாசம், சங்கலிதம், தக்ஷம், கௌதமம், சாதான்மம், வசிஷ்டம், என அந்தந்தநாமதேயமுள்ளவர்களால் சொல்லப்பட்ட தர்மசாஸ்திரம். ௰௮.

யுகதர்மம்.

கிரேதாயுகத்தில் மனுஸ்மிருதிதர்மமும், திரேதாயுகத்தில் கௌதமஸ்மிருதிதர்மமும், துவாபரயுகத்தில்சங்கலிதஸ்மிருதிதர்மமும், கலியுகத்தில் பராசர

ஸ்மிருதிதர்மமும் முக்கியமாம். இந்தஸ்மிருதிகளில், சாதிவருணச்சிரமங்களும்,தாயாதிவிவகாரங்களும், அஷ்டாதசவிவகாரங்களுடைய பேதங்களும்,மகாபாதகங்களுக்குபிராயச்சித்தாதிவிதிகளும் சொல்லும்.

சாதிவருணங்கள்.

அவற்றுள் கம்மியம் அல்லது மஹாராஷ்டிரம், கன்னடம், ஆந்திரம், திரவிடம் எனச் சாதி-ச.—பிர்ம்ம,க்ஷத்திரிய, வைசியசூத்திரனென வர்ணம்-ச.

பிராம்ணதருமம்.

இந்நான்கில் கர்ப்பாதானம், புஞ்சவனம், சீமந்தம், உன்னயனம்,சாதகர்மம்,நாமகரணம், உபநிஷ்கிரமணம், அன்னப் பிராசனம், சௌளம், உபநயனம், மகாநாமியம், மகாவிரதம், உபநிஷத்து, சோபனம், உத்துவகனம், மிருதியென்னும் சோடசகர்மங்களுடனே, யசன, யாசன, அத்தியயன, அத்தியாபன, தான, பிரதிக்கிரகமென்னுஞ் சட்கர்மமும், சிவபத்தியாதி சகலசற்குணங்களுடனே கூடினவன் பிராமணன்.

க்ஷத்திரியதருமம்.

பிரசாபாலன, யசன, அத்தியயன,துர்ச்சன.துஷ்டமிருகம், பக்ஷி, சத்துருசங்காரம், அன்னதானம், வஸ்திரதானம்,கன்னிகாதானம்,பூதானம்.கோதானம் உபயமுகிதானம், இரண்ணியதானம், மகிஷதானம்

அசுவதானம், சுவேதாசுவதானம், காலதானம், காளாமுகிதானம், மகாமேருதானம், கற்பகவிருக்ஷதானம், வித்தியாதானம்,மகாதானுந்தரார்த்தமாகிக் காலதேசபாத்திரபரீக்ஷை விஷ்ணுபத்தியாதிகர்மயுத்தனவன் க்ஷத்திரியன்

வைசியதருமம்.

பிரதமஸ்தானதி - ௩௯ - ஸ்தானபரியந்தமான யக்கம் - தசம் - சதம்- சகஸ்திரம் - தசசகஸ்திரம்- லக்ஷம் - தசலக்ஷம்-கோடி - தசகோடி - சதகோடி - அற்புதம் - நிர்ப்புதம் - கர்வம் - மகாகர்வம்- பற்மம்-மகாபற்மம்-க்ஷோணி- மகாக்ஷோணி - சங்கம் - மகாசங்கம் - க்ஷிதி-மகாக்ஷிதி - க்ஷோபம்-மகாக்ஷோபம் - நிதி - மகாநிதி - சாகரம் - மகாசாகரம் - அரி - மகாஅரி - சங்கை - மகாசங்கை - பணி-மகாபணி- கிருது-மகாகிருது, இலக்கங்களும்;யக்கம் —ஏகம்ரூபம்.பூமியாதிசமிஞ்ஞை,(க) துவே—துவவ் துவந்துவ துவிதம், துவய, விதிய,புக்குமம, யுகள, யுக, உபய, பாகு, பாத, பக்ஷ, நயனாதி சமிஞ்ஞை; (உ) திரி—திரய, திரிதிய, ஊரநயன், அக்கினி, புராதிசமிஞ்ஞை, (௩) சௌள—சதுர்த்தி, வேத, வர்ண,ஆச்சிரமாதிசமிஞ்ஞை; ௪)பஞ் ச—ஹாரவக்த்ர கஷாய, விருத, இந்திரிய, விஷய, பாண, பாண்டவ பூதாதிசமிஞ்ஞை; (ரு) ஷடு—பாவ,ராசாங்க, இருது,ரச, ஸ்கந்தமுக, வேதாங்க, வர்ணகர்ம, தரிசனாதிசமிஞ்ஞை; (௬) சத்த— முனி, கிரி, தானுங்க,

ராசாங்க, துரக, தாது, சர்பாங்க, ஸ்வர, சாகராதிச மிஞ்ஞை; (எ) அஷ்ட—வசு, திக்கு, கஜ, மத,விகார காமாதி சமிஞ்ஞை; (அ)நவ — திரவியாந்திரு, நிதி, கிரக, ரத்நாதிசமிஞ்ஞை; (கூ)தச—பிந்து,சூன்னிய, நாஸ்தி,அவதார, ககனதிசமிஞ்ஞை,ம.இவைமுதலான சமிஞ்ஞையுமறிந்து,கிரமுகாதிவஸ்துக்கள் எண்ணியறிந்து,பத்தாைப்பபண்த்தினிறைகழஞ்சு கழஞ்சு,ச கூடினது கரிஷம், கரிஷம், ச.கூடினது பலம்-பலம்,சய, கூடினது, வீசை, வீசை, ரு, கூடினது துலாம்,துலாம் நயஉ, கூடினது, பாரம் பாரம் ய, கூடினது, அஸ்தமென்று கர்ப்பூராதிதூக்கி அறிந்து; ஒருபிட்டிநிகுஞ்சம்-நிகுஞ்சம்-ச-கூடினது-குடவம்-குடவம்-ச-கூடினது, பிரஸ்தம்-பிரஸ்தம்-உ-கூடினது வாகம்-வாகம்-உ-கூடினது - ஆடகம் - ஆடகம்-ச-கூடினது-துரோணம் - துரோணம்-ரு-கூடினது-கரி என்னுந் தான்னியாதி யளந்தறிந்து; சுவர்ணத்தின் மாற்று, பிரவாளத்தின் கழஞ்சு.மணியின் சவ்வு-ரத்தினத்தின் சூத்திரபரீக்ஷை,வச்சிரத்தின்மஞ்சாடி,பச்சையின்ரதியமுதலியவறிந்து, கிரயம்,வட்டம்,வட்டிமுதலியவறிந்து செய்கிறவாணிச்சியம்-கிருஷி,கௌபாலிகம், யசன, அத்தியயன தானமுடன்சூரியாதிபத்திகர்மயுக்தனைவன் வைசியன்.

சூத்திரதருமம்.

பிராமணாதிவர்ணத்திரய சேவை-க்ஷேத்திரரக்ஷை சகல தேவதாபத்திமுதலான கர்மயுக்தனைவன்சூத்திரன்.

ஆச்சிரமம்.

பிரமசரியம், கிரகஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம், சந்நியாசமென ஆச்சிரமம் ௪.

விவகாரபதம்.

கடன்கோடல், உபநிதி, கூடிமேம்படல், நல்கியதைநல்காமை, ஒப்பிப்பணிசெய்யாமை, கூலிகொடாமை, உடையனல்லான்விற்றல், விற்றுக்கொடாமை, கொண்டுள்ளமொப்பாமை, கட்டுப்பாடுகடத்தல், நிலவழக்கு, மாதராடவர் தருமம், தாயபாகம், வன்செய்கை, சொற்கொடுமை, தண்டக்கொடுமை, சூது, ஒழிபு என்னும் விவகாரபதங்கள். ௰௮.

அஷ்டாதசபுராணம்.

பிரமம், பதுமம், விஷ்ணு, சைவம், பாகவதம், நாரதீயம், மார்க்கண்டேயம், ஆக்கினேயம், பௌஷ்யம், பிரமகைவர்த்தம், இலிங்கம், வராகம், ஸ்காந்தம், வாமனம், கூர்மம், மச்சியம், காருடம், பிரமாண்டம் எனச் சிவப்பிரசாதத்தால்வியாசரிஷிஈஸ்வரர்சொன்னவேத நிஷ்டசாரார்த்தப் பிரதிபாதகமான நாலுலக்ஷஞ் சங்கியையுள்ள அஷ்டாதச புராணங்களில்-சைவஸ்காந்த, இலிங்க, கூர்ம, வாமன, வராக, பௌஷ்ய, மச்சிய, மார்க்கண்டேய, பிர்மாண்டமென்னுமிவை, ௰ம்சிவபுராணம். நாரதீயம், பாகவதம், காருடம் விஷ்ணுவென்னு மிவை, ௪ம் விஷ்ணுபுராணம். பிர

மம், பதும் என்னுமிவை-உ.ம். பிரமபுராணம். பிரம கைவர்த்தம்- சூரியபுராணம். ஆக்கினேயம்-அக்கினி புராணம். இந்த ஏற்றற்றுழ்வினாலேயே தேவதாதா ரதம்மியமு மறிந்துகொள்க.

சர்க்காதி பஞ்சலக்ஷணம்.

இந்தப்புராணங்களில் - சர்க்க-பிரிதிசர்க்க, வங்கி ச, மனுவந்தர, வங்கிசானுசரிதம் என்னும் பஞ்ச லக்ஷணங்களும், வைதிக தாந்திரீககர்மமுஞ் சொல் லும்

உபபுராணம்.

சனற்குமாரம், நாரசிங்கம், நந்தி, சிவதருமம் தூர்வாசம், நாரதீயம், கபிலம், மானவம், உசனம், பிரம்மாண்டம், வாருணம்,காளி, வாசிஷ்டலைங்கம், சாம்பவம்,சௌரவம்,பராசரம்,மாரீச்சியம்,பாக்கவ ம்என்னுமிந்தநாமதேயமுள்ளவர்களால் நிர்ம்மிதமா ன அஷ்டாதசவுபபுராணம், வைதீகதர்மமே பிரிதி பாதிக்கும்.

இதியாசம்.

பாரதஇராமாயணாதிகள்வியாச வான்மீகாதிகளாலு ண்டான இதியாசங்கள்,சத்துவாதிகுணபேதங்களு ம்,தேவத்திரயலக்ஷணங்களும், தேவதானவாதிகள்ச னனக்கிரமமும், யுதிஷ்டிர ராமச்சந்திராதிகள்சரித் திரங்களும், வைதீகாதிதர்ம்மங்களும், திரிடீகரித்துச் சொல்லும்.

அவைதிக சாஸ்திரத்திரயம்.

இதற்குமேல்,பிரகஸ்பதி,ஆகித,சுகதனென்னு மிவர்களால் கிரமத்திற்சொல்லப்பட்ட- சாருவாக- ஜைந- பௌத்தமென அவைதிகசாஸ்திரத்திரயமுண்டு; அவற்றுள்-சார்வாகமாவது-பிருதிவியாதிசதுர்விதபூதவிகாரமான சகத்துள், சுகமேசுவர்க்கம்- துக்கமே நரகம்- இவையன்றி வேறே சுவர்க்க நரகமில்லையென்று பிரதிபாதிக்கும்.

ஜைநமாவது-சித்த, பத்த, நாரகீகளென்னும் புருஷத்திரய லக்ஷணங்களையும்,ஓட்டுச- ஓட்டாமிலேச, சுவாஸினகற்ப, பதுமாவதிகற்ப, சாரதாகற்ப - குக்குடனுதி கற்பாதிகளையும், மந்திரௌவுஷதாதிப்பிரியோத்திருக்களான பரமசித்தர்களையும், லூனகேச,திகம்பர, பாணிபாத்திர, மயூரபிஞ்ச,பஞ்சமலதாரணுதிகளின் கொலை, களவு, கள், காமம், பொய்களில்லையான பஞ்சாணு விரதங்களில் மதுக,பலண்டு,முதலானநிஷேததிரவியங்களை வர்ச்சித்து.தப்தசிலாசயனுதி உக்கிரதபசாசரிக்கிற முனிவிருத்திகளையும், ஏமசந்திர, நாகசந்திர, நேமிசந்திர, ஏகிசந்திர, மாகசந்திர,அருகந்த-ஆதிநாத - அசகள-பாரிஸ்வநாத - சௌகத -சுருதிகீர்த்தி- ஸ்ரீமத்காமரகித முனிசுவாமி முதலான - (௨௪) தீர்த்தகராருடைய சரித்திரங்களையும், சாதாஸ்தி, சாதானுஸ்தி,முதலான சத்தபங்கிகளையும், சீவ, சுற்சீவ,நிர்ச்சீவ,நிர்ச்சர ஆசிர்வ, பந்த மோக்ஷமென்னும் சத்த பதார்த்தங்களையும், பிரதிபாதிக்கும்.

பௌத்தமாவது சௌத்திராந்திகம், வைபாடிகம், யோகாசாரம், மாத்தியமிகமென, நான்கு பிரகாரமாய் பிருதிவியாதி புத்தி, யாந்தமான- (உரு) தத்துவாத்மகமான பிரபஞ்சம், தீபச் சுவாலையைப்போல க்ஷணிகமாத்திரமென்று பிரதிபாதிக்கும்.

இதற்குமேல் நிஷேதகர்ம்மசாஸ்திரங்களுண்டு அவை-சத்தியநாதர், சதோகநாதர், ஆதிநாதர், அநாதிநாதர், வகுளிநாதர், மதங்கநாதர், மச்சேந்திரநாதர், கடேந்திரநாதர், கோரக்கநாதர், என்னும், நவநாதசித்தர்களால் கற்பிதமான- கௌள யாமளாதி- இம்சை- மைதுனாதி- நிஷேதகர்ம்மமுள்ளசாஸ்திராந்திரங்கள், அபிசார கர்ம்மசனிதவியாதியாதியால், அகால மிருத்துரூபமான மரணசுழுத்தி விஷமூர்ச்சாதிரூபமோகனமும், அக்கினிஸ்தம்பனை, ஜலஸ்தம்பனை, இந்திரியஸ்தம்பனை, கட்கஸ்தம்பனை, சிங்வைஸ்தம்பனை, கதிஸ்தம்பனாதி ஸ்தம்பனமும், பூர்வசுகாசிரமநிரசனாத்மகமான-உச்சாடனமும், வஸ்திராபரண வனிதாதி வஸ்துக்களை, நிஜஸ்தானத்திலிருந்து அழைப்பிக்கும் ஆகருஷணமும், பிராண சிநேகமான பேடத்தில் அந்நியோந்நிய விரோதமுண்டாக்குகிறவித்வேஷணமுமான, ஷட்கருமங்களையும், ராஜவசியாதி வசியங்களையும், சுராசுரபூதக்கிரகா வேசங்களையும், பாதுகாசித்தி, அஞ்சனசித்தி, குடிகாசித்தி, மூலிகாசித்தி, ரசவாதங்களையும் பிரதிபாதிக்கும்.

சாத்தீகபாஞ்சராத்திரம்.

இதற்குமேல், சத்திதத்துவவாசியென்னும், ஒரு ஆத்துமனும்,வாசுதேவனும் கிரமத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட அனுக்கிரமத்தில்சாத்தீகம்-பாஞ்சராத்திரமென சாஸ்திராந்தரத்துவயமுண்டு-அவற்றுள்-சாத்தீகம்- சடாசடப்பிரபஞ்சமெல்லாம்சத்திபரிணமமென்பது முதலாக மதவிஸ்தாரஞ்செய்யும்.

பாஞ்சராத்திரம் - பிருதிவியாதிமான சாந்தமான சதுர்விம்சதி தத்துவத்துக்குமேல் குணதத்வாத்மக வாசுதேவனல் சத்திதாதாத்மீகமாயுண்டான கிருஷ்ண - அனிருத்த - மகரத்துவச - ஔகிணேயனென்னும் நால்வராலுற்பத்தி முதலான கிருத்திய மென்று பிரதிபாதிக்கும். இதன்மேல்லௌகிக - வைதிக - ஆத்தியாத்மக- ஆதிமார்க்கிக- மாந்திரிகமென பஞ்சவிதசாஸ்திரங்களுண்டு - அவற்றுள்.

லௌகிகசாஸ்திரம்.

தன்மந்திரியாதிகளாற்சொல்லப்பட்டஆயுள்வேத தண்ட நீதிமுதலான சாஸ்திரம், திருஷ்டபலன்களைப்பிரதிபாதிக்கும்.

வைதிகசாஸ்திரம்.

ஜைமுனி - அக்ஷபாத - கணாதனென்னும் ரிஷியீச்சுரர்களால் கிரமத்திற் சொல்லப்பட்ட - பூர்வ மீமாங்கிசை- நியாய - வைசேடிகமென திருஷ்டாதிருஷ்டபலன்களைப் பிரதிபாதிக்கிற சாஸ்திரத்திரயமுண்டு-அவற்றுள்-பூர்வமீமாங்கிசையென்பதுஉப

க்கிரம முதலான சட்விதலிங்கதாற்பரியத்தால்,வே தவாக்கிய விசாரபூருவகமாய், சோதிஷ்டோம யாகாதிகர்ம்மங்களை விதியுக்தமாகச்சொல்லும்.

நியாயமாவது - பிரமாண - பிரமேய - சம்சய- பிரயோசன - திருஷ்டாந்த - சித்தாந்த - அவயவ- தர்க்க - நிர்ணய-வாத - ஜல்ப - விதண்டா - ஏத்துவாபாச-சல-சாதிநிக்கிரக, ஸ்தானமென்னும் சோடசபதார்த்தமுஞ் சொல்லிப், பிரபஞ்சத்துக்கு ஈச்சுரனே கர்த்தாவென்று நிச்சயிக்கும்.

வைசேடிகமாவது திரவிய,குண,கர்ம்ம,சாமான்னிய,விசேஷ,சமவாய அபாவமென்னும்-சத்தபதார்த்த பிரதிபாதகத்தால் பிரபஞ்சசொரூபத்தை விவகரிக்கும்.

ஆத்தியாத்மீகசாஸ்திரம்.

கபில -பதஞ்சலி-வியாசரென்னு முனிவர்களால் கிரமத்திற் சொல்லப்பட்ட - சாங்கிய -பாதஞ்சல- வேதாந்தமென - ஆத்மக்கியான பலன்களுள்ள ஆத்தியாத்மீக சாஸ்திரத்திரயமுண்டு-அவற்றுள்.

சாங்கியம்-நித்திய நிர்ம்மலமான ஆத்மசந்நிதானத்தில் குணத்திரயாத்மகப் பிரகிருதியே பஞ்சவிம்சதி தத்துவாத்மகசுத்தாய் விவகரிப்பதே சம்சாரபந்தமென்றும்- சத்துவாதி குணத்திரயானுக்கிரமத்தால் சேத்மப்பிரகிருதி-பித்தப்பிரகிருதி- வாதப்பிரகிருதியினுள்ள சாந்தி - குரோத- மூடாதிகுண யுக்தமான - உத்தம - மத்திம - அதம - புருஷத்திரய-வர்ண- நீதிமுதலானவைகளுண்டாமென்று சொல்லும்,

பாதஞ்சலம் - இயம - நியமாதி அஷ்டாங்கயோகத்தால், மனோநிச்சல சித்தியாமென்றுசொல்லும்.

உத்தரமீமாங்கிசை - உபநிஷதார்த்தப் பிரதிபாதகமான வேதாந்தம் - பிரபஞ்சத்துக்கு மித்தியாத்துவஞ்சாதித்து, அதனல் பிரமாத்தும ஐக்கியத்துவம்வர்ணிக்கப்பட்டும்,பாஸ்கரீயம், மாயாவாதம், சத்தப்பிரமவாதம், கிரீடாப்பிரமவாதமென நான்குபேதமாம். இதற்குமேல்.

ஆதிமார்கீகசாஸ்திரம்.

மாயாதத்துவ-வித்தியாதத்துவ வாசிகளானருத்திரராற்சொல்லப்பட்ட பாசுபத - காபாலிக - மாவிரதமெனஆதிமார்க்கீகசாஸ்திரத்திரயமுண்டு.அவற்றுள்.

பாசுபதம்,மாயாகர்ம்மாதிகளைச்சொல்லும்.

காபாலிகம்,நரகபாலபிக்ஷாடணாதிகளைச்சொல்லும்.

மாவிரதம் - அஸ்திதாரணாதிகளைச்சொல்லும்,

நாநாமதஸ்தர்களுடைய ஆத்துமநிருபணம்.

இப்படிச்சொன்ன சமஸ்தமதாந்தரங்களில் பிரதிபாதிக்கும் ஆத்மசொரூபமாவது.

சார்வாகன்- ஆத்துமன்- தேகமேயென்பன்.

சார்வாகஏகதேசி - ஆத்துமன் - இந்திரியமேயென்பன்.

இரணியகர்ப்பனென்னுஞ் சார்வாக ஏகதேசி-ஆத்துமன் - பிராணனேயென்பன்.

சைநன் - ஆத்துமன் - தேகாதிவிலக்ஷணனய் தேகபரிணமிதனய், பரிணமித மத்தியைபில் - சங்கோசவிகாசதர்ம்ம யுக்தனயிருப்பனென்பன்.

பௌத்தன் - ஆத்துமன் புத்தியேயென்பன்.

கௌளயாமுள்சாத்துமீகர் - ஆத்துமன் - ஆனந்த மேயென்பர்.

பாஞ்சராத்திரன், ஆத்துமன், நாடிமத்தியகத்தனாய், அணுப்பிரமாணமாகவே யிருப்பனென்பன்.

லௌகிகன், ஆத்துமன் - தேகபுத்திர களத்திராதி ரூபனென்பன்.

மீமாங்கிசபேதர்களான பாட்டப்பிரபாகரர் ஆத்துமன் ஸ்வதப் பிரமாணமான ஞானசொரூபனென்பர்.

நியாயவைசேடிகர், ஆத்துமன், ககனம்போல மகத்பரிணமனாய், பாஷாணம்போலச்சடரூபனாலும், மனசுசம்யோகத்தால் சித்துசமாயுக்தனா யிருப்பனென்பர்.

சாங்கியபாதஞ்சலிகர் - ஆத்துமன், அசங்க சின்மாத்திரமென்பர்.

வேதாந்திகள், ஆத்துமன், ஞப்திமாத்திர னென்பர்.

பாசுபதகாபாலிக மாவிரதிகள் - ஆத்துமன், நித்தியவியாபக சைதந்நியனென்பர்.

மாந்திரசயிஞ்ஞாசித்தாந்திகள் - ஆத்துமன் நித்திய வியாபக ஞானக்கிரியா சொரூபனென்பர்.

நாநாமதஸ்தர்களுடையமோக்ஷலக்ஷணம்.

இனி இந்தச்சகலசமயவாதிகளால் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட மோக்ஷலக்ஷணமாவது.

சார்வாகரெல்லாகிகர்—மரணமேமோக்ஷமென்பார்.

ஜைநன், ஆகாச மத்தியத்துளுத்தரோத் திரகமன மேமோக்ஷமென்பன்.

பௌத்தன், சுகதுக்காதிகளால் மயக்கப்படாம லிருக்கும் சுத்தபுத்தி சந்ததியே மோக்ஷமென்பன்,

கௌளயாமளர், ஆகாசகமனசித்திப்பிராப்தியே மோக்ஷமென்பார்.

சாத்துவீகன்; ஆனந்தப்பிராப்தியே மோக்ஷ மென்பன்,

பாஞ்சராத்திரிகள், வாசுதேவாத்துமகப் பிரகிரு தியில் சொரூப ஆனியில்லாது அடங்குவதே மோ க்ஷமென்பார்.

லௌகிகர், இகலோகத்தில் புத்திரதாராதிகளுட ன் கூடிவியாதியாதி துக்கமில்லாமல், சுகத்திலிருக் கிறதே மோக்ஷமென்பார்.

பூர்வமீமாஞ்சிகள், சுவர்க்காதிலோகப் பிராப்தி யேமோக்ஷமென்பார்.

நியாய வைசேடிகர், ஆத்துமன் சரீரேந்திரியாதி இருபத்தொருதுக்க அத்தியந்தநாசத்தால் பாஷா ணம் போலிருப்பதே மோக்ஷமென்பார்.

சாங்கியர், பிரகிருதி புருஷவிவேகத்தால், அவித் தியா நாசமானதே மோக்ஷமென்பார்.

பாதஞ்சலிகர், யோகாப்பியாச பலத்தான் ம னோலயத்துவாரத்தால் அஞ்ஞானமழிந்ததே மோ க்ஷமென்பார்.

வேதாந்திகள், பிரமாத்தும வைக்கிய ஞானத்தால் விவகாராதி சம்சாரபந்த நிவர்த்தியே மோக்ஷமென்பார்.

பாசுபதர், பிரவாகேஸ்வரத்தால்ஈச்சுரத்துவம்அந்நியருக்குக்கொடுத்து ஆத்துமன்ஞப்திமாத்திரமா யிருப்பதே மோக்ஷமென்பார்.

காபாலிகமாவிரதிகள், கர்த்துருத்வமான சம்சாரபர்வத்தை விட்டு, ஞப்திமாத்திரமாயிருப்பதேமோக்ஷமென்பார்.

மாந்திரசமிஞ்ஞா சித்தாந்திகள், ஆத்துமன்சடத்துவாதீத சிவசமானத்துவமாவதேமோக்ஷமென்பார்.

இந்தவாதிகளில் சார்வாக - ஜைந - பௌத்த - மீமாங்கிச - சாங்கிய மென்பவர் - நிரீச்சுரவாதிகள்.

மற்றவர்களெல்லாம் சேசுரவாதிகள். இந்தமகாவாதிகளில் - சார்வாகாதிகளனைவரும், பேதவாதவாதிகள் - வேதாந்தியொருவனே அபேதவாதி,

மீமாங்கிசசாஸ்திரவிவரம்.

இப்படிச்சொல்லப்பட்ட சகலசாஸ்திரங்களுக்குள் - வேதம் (ச) வேதாங்கம் - (௬) வேதோபாங்கம் - (ச) இவை சதுர்த்தசவித்தையென்னப்படும். இந்தச்சதுர்த்தசவித்தையுள், மீமாங்கிசையாவது, மிருதியும் விசிஷ்டமாய், இருவது அத்தியாயமாய், அர்த்தப்பிரதிபாதகத்தால், துவிபாகமாம். அவற்றுள், பிரதமபாகம், ஜைமுனிசூத்திரரூபத்தால், துவாதச அத்தியாயமாய், தர்ம்மார்த்தப் பிரதிபாதகமாய், லோ

க வேதாதிகரண மென்பது முதலான, சகஸ்திரநி யாயத்தால், பூர்வமீமாங்கிசையென்னப்படும். அந்த ஜைமுனிசூத்திரத்துக்கு, சபரனால் சாபரமென்னும் பாஷியஞ்செய்யப்பட்டது. அதற்கே பாட்டாச்சாரி யரால், வார்த்திகரூபத்தில் பாட்டமென்றொருமதா ந்தரஞ் செய்யப்பட்டது. அந்தப் பாட்டருடைய சிஷ்யரான பிரபாகரரால்அந்தச்சாபரபாஷியத்துக்கே பிரபாகரமென்றொரு மதாந்தரஞ் செய்யப்பட்டது.

இரண்டாம்பாகம் - வியாசசூத்திரரூபத்தால் எட் டத்தியாயமாய்ப் பிரமாத்துமக பிரதிபாதகத்தால், உத்தரமீமாங்கிசை யென்னப்படும் அதனுள்பூர்வம், நான்கத்தியாயமும்தேவதாகாண்டமாம்.அதில்மந்திர வாதத்தைப்போலத்தேவதாலக்ஷணங்கள் பலபத்திர ராமரால்பிரதிபாதிக்கப்பட்டது.

வேதாந்தசாஸ்திரம்.

உத்தரமான நான்கத்தியாயமும்பிரமகாண்டமாம் அதனுள், பிரமாத்துமயிக்கியப் பிரதிபாதகமாய்ச் சங்கராசாரியரால் பாஷியஞ் செய்யப்பட்டது. அந்த பாஷியத்துக்கே விவரணசாரியரால், விவரண ஞ்செய்யப்பட்டது. அந்த விவரணமே வேதாந்த சாஸ்திரமாம். அதன் விஸ்தாரமாவது.

பிரகரணேற்பத்திமுற்றிற்று,

வேதாந்தசாஸ்திரம்.

மங்களாசரணத்திரயம்.

ஆசீர்வாதம் நமஸ்காரம் வஸ்துநிர்த்தேசமெனு மிவை சாஸ்திராரம்பத்திற் செய்யப்பட்ட மங்களா சரணத்திரயமாம்.

வியாக்கியானபஞ்சலக்ஷணம்

பதம்- பதார்த்தம்-வாக்கியயோசனை-பரீக்ஷை,பரி காரமெனுமிவை வியாக்கியான பஞ்சலட்சணமாம்.

அந்வயபஞ்சலக்ஷணம்

விசேஷண- விசேஷிய- கர்த்த - கர்ம்ம - கிரியை யெனுமிவை அந்வயபஞ்சலட்சணமாம்.

அனுபந்தசதுஷ்டயம்

விஷயம்-சம்பந்தம்- பிரயோசனம் - அதிகாரமெனுமிவை அனுபந்தசதுஷ்டயமாம்- அவற்றுள்-சீவ பிரமைக்கியமே விஷயம். பிரதிபாத்தியப்பிரதிபாதகபாவகமே சம்பந்தம். சகலதுக்க நிவர்த்தியால் நித்தியானந்தப்பிராப்தியே பிரயோசனம்-சாதனசதுஷ்டய சம்பன்னனே அதிகாரி.

சாதனசதுஷ்டயம்.

நித்தியாநித்தியவஸ்துவிவேகம். இகமுத்திரார்த்த பலபோகவிராகம்- சமையாதிசட்கசம்பத்தி-முமுட் சத்துவமெனு நான்குஞ்சாதனசதுஷ்டயமாம்- அவற்றுள் சித்ருபனான ஆத்மனே நித்தியன் மற்றவிஷய

மெல்லாம் மித்தையென்றுதெளிவதே- நித்தியாநித்தியவஸ்துவிவேகம்.

இகபரங்களில் வனிதாதிவிஷய போகமெல்லாம் கர்ம்மசந்நியமாகையால்; அநித்தியமென்றறிவித்து அந்தக்கர்ம்மமார்ச்சிக்கிற ஆதியிலே பிரயாசமும், அநுபவாந்தத்தில் வைராக்கியமு முண்டாகையால் துக்கரூப மென்று தெரிந்து மனதிற்பற்றுதலே இகமுத்திரார்த்தபல போகவிராகம்.சமையாதிசட்குணசித்தியே - சட்கசம்பத்தி. சகசசாயுச்சியமோக்ஷாபேட்சையே முமூட்சத்துவமாம்:அவற்றுள் - சமையாதி சட்கசம்பத்தியாவது - சமை - தமை - திதீட்சை - உபரதி-சிரத்தை- சமாதியென (௬) அவற்றுள் அந்தக்கரண நிக்கிரகமே - சமை· பாகியகரணநிக்கிரகமே, தமை· குரோதாதி துக்கங்களைப் போக்கிறதே திதீட்சை· சகலகர்ம்மபரித்தியாகமே உபரதி. சுருதியிலும், குருவாக்கியத்திலும் விசுவாசமே சிரத்தை, குரூபதேசம் சித்தத்தில்திடங்கொள்ளுவதே சமாதியாம்.

சதுர்விதகுருசேவை

அந்தச்சாதனசதுஷ்டய சம்பன்னனை அதிகாரி செய்யுஞ் சற்குரு சேவையாவது, ஆப்தம் - அங்கம்-ஸ்தானம்சத்பாவமென்னுமிவை.அவற்றுள்-குருவுக்கு அனுகூலவிர்த்தியேஆப்தம் குருபாதபிரக்ஷாளனதியே அங்கம்-குருவின் கிரகக்ஷேத்திராதி ரக்ஷணையே. ஸ்தானம்' ஸ்ரீகுருவைசாட்சாத்பரமசிவனென்னும் விசுவாசமே சத்பாவமாம்·

அதிகாரத்திரயம்.

கர்மகாண்டி, பக்திகாண்டி, ஞானகாண்டியென வேறே மூன்றதிகாரிகளுண்டு. அவரில்தேகஇரகஇருத்தியாதிகளில் கிரமத்தில் யானெனதென்னும், அகந்தையுள்ளவனே, கர்மகாண்டி. சகலகிரியைகளையுமீச்சுரார்பணஞ் செய்பவனேபக்திகாண்டி. சகல கர்மத்துக்குந்தான் சாட்சீகனென்பவனே ஞான காண்டி.

அதிகாரபஞ்சகம்.

கர்மி, முமூட்சு, அப்பியாசி, அனுபவி, ஆரூடனெனவேறேஐந்ததிகாரிகளுண்டு. அவரில், மூடத்தனத்தால்தன்சாதிக்கர்மமாத்திரம்பிடித்துச் சதசன்மத்தில்முத்தனாகிறவனே கர்மி. சகம் அசத்தென்று தெளிந்து ஆத்மகர்மநிஷ்டனாய்மூன்று சன்மத்தில் முத்தனாகிறவனேமுமூட்சு. சொப்பனம் போலப்பிரபஞ்சமித்தையென்று அறிந்து அப்பியந்தரத்தில் தியானாதி கர்மயுக்தனாய், இரண்டுசன்மத்தில் முத்தனாகிறவனே அப்பியாசி. விவகாரா பேட்சைவிட்டு விவேகதத்பரனாகி, ஏகசன்மத்தில் முத்தனாகிறவனே அனுபவி. விஸ்வவிகிர்தி தோன்றாமல் ஆத்மஞானத்தால், சத்தியோ முத்தியடைபவனே ஆரூடன். பின்னுஞ் சகம் மித்தை, கைவல்லியம் யாதோவென்னும் விசாரமுகத்தால் ஸ்ரீகுருவையடைந்து தத்வஞானியாய், மோக்ஷம், பெறுமவனொருவன். தேகாதிகளநித்தியமென்றறிந்து போகாபேட்சை தோன்றாமல், ஸ்ரீகுருவையடைந்து பிரம்மஞானியாய்

முத்திபெறுமவனொருவன். யாதாமொரு ஸ்ரீகுருவானவர் சிஷ்யனுக்குஉபதேசஞ்செய்யுமதுகேட்டு, ஆகஸ்மிகத்தால் ஆத்மஞ்ஞானியாய்நிருவாணபதம்பெறுமவனொருவன். இப்படி விவேகவிரக்திதெய்வகதியாற்பெற்று, முத்தராமவர் வேறேமூவருண்டு.

அஷ்டகுரு.

அந்த ஸ்ரீகுருவே-சாதகரானசிஷ்யருக்கு உபதேசஞ்செய்யும் அதிகாரபேதத்தால், போதககுரு, வேதககுரு, நிசிதகுரு, காமியகுரு, சூசககுரு, வாசககுரு, காரககுரு, விகிதகுருவென அஷ்டப்பிரகாரமாவர். அவர்களில், சாஸ்திரார்த்தம் போதிக்கிறவனே போதககுரு. தத்துவதரிசகனேவேதககுரு. வசியாகருஷ்ணாதிகளால் இகலோகத்திற்சுகமும், பரலோகத்திற் றுக்கமுங்கொடுக்கிறவனே நிசிதகுரு. சுகர்மமோபதேசத்தால் பரங்களில்சுகமெய்தப் பண்ணுமவனேகாமியகுரு. விவேகமுகத்தால் சமாதி சட்குணப்பிரதாயகனே சூசககுரு. விஷயமித்தியாதரிசனத்தால் ஆத்துமானுராகப்பிரதாயகனே வாசககுரு. ஆத்மப்பிர்ம்மையிக்கியஞ்ஞானப் பிரதாயகனே-காரககுரு. சம்சயநிரசனத்துவாரத்தால் நித்தியமுத்திப்பிரதாயகனே விகிதகுரு.

சிஷ்யன்விதிவதுப்சந்நத்துவம்.

இனிஅந்தச்சற்குரு சிஷ்யருடைய மத்தியில், யாதாமொரு அதிகாரி, தாபத்திரியாக்கினியால்வெதும்பிவியாகுல சித்தனாய், நானோ எனக்கிந்தச் சமு

சாரம் எக்காரணத்தால் வந்ததோ, இதுயாவர்முகத்தால் நிவிர்த்தியாமோவென்று-விசாரித்துச் சகலபிரபுத்துவமும்விட்டுப், பத்திரபுஷ்பபலாதி சகபாணியாய், வித்தியாவினய, வைராக்கியாதி சற்குணசம்பன்னரான, ஸ்ரீகுருவையடைந்து,

(சுலோகம்)

சைதந்யம்ஸாஸ்விதம்சாந்தம்
வியோமாதீதம்நிரஞ்சனம்,
நாதபிந்துகளாதீதம்
தஸ்மைஸ்ரீகுரவேநமஃ.

என்று, அஷ்டமந்திரபூர்வகமாய், பதத்துவய, கரத்துவய, புஜத்துவய, வக்ஷ, லலாடமென்னும் அஷ்டாங்கமும், நிலத்திற்படப் பிரணதனாய்ப், பின்னெழுந்து பயபத்தியினாலே, கிங்கரபாவமிருந்து கரகமலங்கூப்பித் தனதுகார்ப்பண்ணியமுங்காட்டி, குருமகிமையுங்கொண்டாடி, ஞான, வைராக்கிய, பல, ஐஸ்வரிய, கீர்த்தி, ஸ்ரீகளென்னும் சட்குணசாமக்கிரியையால் பகவானாகிய ஓ! சற்குருவே! ஆயாசமில்லாமல் எந்தப்பிரகாரத்தால் எனக்கிந்தப்பவபந்தம் விடுவதென்று, விண்ணப்பஞ்செய்கிறதே சிஷ்யன் விதிவதுபசந்நத்துவமாம்.

ஸ்ரீகுருவினுபதேசம்.

இப்படி உபசந்நனான சிஷ்யனுடைய அதிகாரம் பரீக்ஷித்துக் கிருபாவிலோகனத்தால் வீக்ஷித்து, அஞ்சாதேயென்று, அபயகரஞ் சிரசில்வைத்துச், சுருதியுத்திகளால் அவன்தேகாதி அநாத்துமபுத்தியை

கேதித்து, நீயே பரப்பிரமமென்று உள்ளபடி யறிவிப்பதே ஸ்ரீகுருவினுபதேசமாம்.

உபதேசக்கிரமம்.

அந்த உபதேசக்கிரமத்திலே உத்தேசம், லக்ஷணம், பரீக்ஷையென்னுமூன்றும், போதப்பிரகாரமாம். அவற்றுள், தானனுசரித்திருக்கிற இஷ்டமானவஸ்துவினுடைய நாமமாத்திரங்கீர்த்திக்கிறதே உத்தேசம். ஆடுதோலுள்ளது பசுவென்பதுபோல அந்த வஸ்துவினுடைய அசாதாரண தர்ம்மஞ்சொல்லுவதே லக்ஷணம். லக்ஷிதமான வஸ்துவிற்கு அந்தலக்ஷணமுண்டோவில்லையோவென்று பார்ப்பதே பரீக்ஷை. அந்தவஸ்துசித்திக்கி அஷ்டபிரமாணமுண்டு.

அஷ்டபிரமாணம்.

அவை, பிரத்தியக்ஷம், அனுமானம், ஆகமம், அருத்தாபத்தி, உபமானம், அபாவம், சம்பவம், ஐதிகமென்னும் எட்டுமாம். அவற்றுள், கடாதிதரிசனமேபிரத்தியக்ஷம். தூமத்தால் அக்கினியுண்டென்றறிவதே அனுமானம். அது பிரதிக்ஞை, ஏது, திருஷ்டாந்தமென மூன்றுவிதமாம். அவற்றுள், பர்வதத்தில் அக்கினியுண்டென்பதே பிரதிக்ஞை. தூமத்தாலென்பதே ஏது. மடைப்பள்ளியைப்போலென்பதே திருஷ்டாந்தம். யதாதிருஷ்டார்த்தவாதியான ஆப்தவசனத்தால், நதீதீராதிகளில், பலாதிசத்பாவ ஞானமேஆகமம். அர்த்தாபத்தியாவது, திருஷ்டார்த்தாபத்தி, சுதார்த்தா பத்தியென இரண்டாம். அவற்றுள், பகலுண்ணாத தேவதத்தன், தேகபீனத்துவங்கண்டு ரா

த்திரி போசனம் பண்ணுவனென் றறிகிறதே திருஷ்டார்த்தாபத்தி. தேவதத்தன் கிரகத்திலில்லையென்றால், அந்நியஸ்தானத்தி லிருப்பனென்றறிவதே சுதார்த்தாபத்தி. பசுவுக்குதார்க்காணிப்பு மரையென்னும் வாக்கியத்தைச் சிரவணத்தில் கேட்டவன், வனமெய்திக்கண்டவனுக்குத் தத்விஷயஞ்ஞானமே உபமானம். கடமில்லையென்றால் கடாபாவஞானமே அபாவம். சகஸ்திரசங்கியையில் சதசங்கியாஞானமே சம்பவம். இந்த வடவிருக்ஷத்தில் யக்ஷனிருப்பனென்னும் லோகவார்த்தையால் யக்ஷவிஷ்யஞானமே ஐதிகம்.

சமையிகள்கொண்டகோட்பாடு.

இந்தப்பிரமாணங்களில் சார்வாகனுக்குப்பிரத்தியக்ஷம் க-ம். பௌத்த வைசேடிகருக்கு அனுமானத்தோடு-உ-ம். சாங்கியருக்கு ஆகமத்தோடு-ந-ம். ஜைனருக்கும், நியாய யேகதேசிகளுக்கும், உபமானத்தோடு-ச-ம். பிரபாகரர்க்கு அர்த்தாபத்தியோடு ரு-ம். பாட்டவேதாந்திகளுக்கு அபாவத்தோடு-சு-ம். புராணீகருக்குச் சம்பவ-ஐதிகங்களோடு எட்டுமாம். இனித்திருக்குதிரிசியமெனப்பதார்த்தத்துவயமுண்டு. அவற்றுள்.

திருக்குவிவேகம்.

திருக்குவினிடத்தில்- சுகதபேதம், சஜாதிபேதம், விஜாதிபேதமென நிராகரிக்கத்தக்க பேதத்திரயமுண்டு, அவைகட்குத்திருஷ்டாந்தம். ஒருவிருக்ஷத்தி

ற்குப்பத்திரபுஷ்பபலாதிகளேசுகதபேதம்.விருக்ஷாந்தரமே சஜாதிபேதம், பாஷாணாதியே விஜாதிபேதம். திருக்கானசத்ரூபபிரம்ம் ககனம்போல நிரவயவமாகையாலும், சத்துக்கு வேறொரு சத்தில்லாமையாலும், சுகதபேதம், சஜாதிபேத மில்லாதிருந்தாலும், சகத்காரண மாயையுண்டாகையால் விஜாதிபேத முண்டென்னின், சித்திரிகனைவிட்டுச் சித்திரசத்திக்கு வேறே தோன்றுவதில்லாத தெப்படியோ அப்படிச் சின்மாத்திர பிரமத்தைவிட்டு, மாயைக்குவிலக்ஷணத்துவமில்லையாகையால், விஜாதிபேதமில்லையென்பதே நிச்சயம். இந்த அர்த்தத்தில், "ஏகமேவத்துதியமென்னும்" பதத்திரயத்துக்கு ஐக்கிய, அவதாரணை, துவைத நிஷேதமெனஅர்த்தத்திரயமாகையால், அந்தக்கிரமத்தில்,சுகத, சஜாதி, விஜாதி பேதத்திரயமில்லை யென்பதே பிரமாணம்.

கற்பிதத்துவயம்.

அத்தியாரோபம், அபவாதமெனக் கற்பிதத்துவயமுண்டு.அவற்றுள்,உண்டான ரச்சு,சுத்தி,ஸ்தாணுவாதியில்,கிரமத்தில்இல்லாதசர்ப்ப,ரசித, சோரர்திகற்பிதம்போலச் சத்ரூபப்பிரமத்தில்இல்லாதமாயாப்பிரபஞ்ச கற்பனையே அத்தியாரோபமாம். இது சர்ப்பமல்லரச்சுவே, இது ரசிதமல்ல சுத்தியே, இது சோரனல்ல ஸ்தாணுவேயென்பதுபோல விசாரமுகத்தால், இது பிரபஞ்சமல்ல பிரமமென்பதே அபவாதமாம்.

உபாயத்திரயம்.

அதத்துவியா விருத்திலக்ஷணை-தடஸ்தலக்ஷணை-சொரூபலக்ஷணையெனத் திருக்குருபவஸ்து சாக்ஷாத்காரத்துக்கு உபாயத்திரயமுண்டு. அவற்றுள், தேகாதி அனாத்துமவர்க்கங்களை யுத்தியால் நேதித்து, நின்ற ஆத்மனை அறிவிப்பதே அதத்துவியா விருத்திலக்ஷணையாம். விருக்ஷத்தின்மேலே சந்திரனிருப்பானென்பதுபோலப்பூதாதிசகத்காரணத்திருந்த, ஆத்மனை அறிவிப்பதே தடஸ்தலக்ஷணையாம். பிரகிருஷ்டோஷ்ணப் பிரகாசரூபமே சூரியனென்பதுபோல, ஆத்துமன்நிசரூபமறிவிப்பதே சொரூபலக்ஷணையாம்

ஆத்துமசொரூபலக்ஷண பஞ்சகம்.

சத்து, சித்து, ஆனந்தம், நித்தியம், பூரணமென ஆத்துமாவின்சொரூபலக்ஷணபஞ்சகமுண்டு. அவற்றுள், அறிவேன் அறியேனென்பதிலும், காமாதிவிருத்தி தோன்றுமிடத்திலும், தோன்றாவிடத்திலும், சாக்கிராதி அவஸ்தையிலும், தனக்கொருவாதையில்லாமலுண்டென்பதே சத்துரூபமாம். சர்வாவஸ்தையிலும் விஷயங்களை இடைவிடாதறிகிறதே சித்துரூபமாம். பரமப்பிரீதியில் விஷயமாவதே ஆனந்தரூபமாம். சதோதிதமாவதே நித்தியரூபமாம். சர்வார்த்த சாதகமாகையால், சர்வசம்பந்தத்துவமே பூரணரூபமாம். சச்சிதானந்தமே ஆத்மசொரூபமானால், சத்துஞ்சித்தும்போலச் சர்வபுத்தி விருத்தியிலும், ஆனந்தரூபத்துக்கு அபிவியக்தி யுண்டாகவேண்டும்.

அஃதில்லாமையால் ஆனந்தம். ஆத்மசொரூபமல்ல வென்றால் திருஷ்டாந்தம். உஷ்ணப் பிரகாசமான தீபப்பிரகாசமே கிரகத்தில் வியாபித்திருக்கும் உஷ்ணம் வியாப்தமாகாது. சலத்தில் உஷ்ணமேபிரகடித்திருக்கும், பிரகாசம்பிரகடிதமாகாது. காஷ்டத்தில் உஷ்ணமும், பிரகாசமும், இரண்டும் பிரகடமாயிருக்கும். அப்படியே பிரமத்தின் சத்துபாஷாணதிகளில்; அபிவியக்தி யாகிறதல்லாமல் சிதானந்தங்கள்பிரகாசியாது· புத்தியின் தமோகுணத்தால் அஞ்ஞானமயமான மூடவிருத்தியிலும்; ரஜோகுணத்தால் ராகமயமான குரோதவிருத்தியிலும், சத்துச் சித்திரண்டும் பிரகாசிக்கிறதல்லாமல், ஆனந்தம் பிரகாசியாது. சத்துவகுணத்தால், வைராக்கியம்மயமான சாந்தவிருத்தியில், சச்சிதானந்தமென்னுந் திரிரூபத்துக்கும் ஸ்புரணை காண்பிக்கும். ஆகையாலானந்தம் ஆத்மசொரூபமாம், இந்தப்பஞ்சரூபத்துக்கும் உபாதிபேதமாவது·

சத்துத்திரயம்.

வியாவகாரிகசத்து, பிராதிபாசிகசத்து,பாரமார்த்திகசத்து, எனச்சத்துமூன்றும். அவற்றுள்–சாக்கிரத்திலில் கடாதிசத்தே விதேககைவல்லியபரியந்தம் சுழுத்திமூர்ச்சைமுதலான அவஸ்தையிற்றோன்றுமல், எழுந்தபொழுது முன்போலத்தோன்றுகையால், வியாவகாரிகசத்து. சுத்திகாரசித சொப்ன விஷயாதிசத்துத் தோன்றுகிறகாலத்தல்லாமல், விழித்தகாலத்தில்லாமையால், பிராதிபாசிகசத்து, சமஸ்தகற்

பனைக்கும் அதிஷ்டானமாய்த் தோன்றாதடங்காதி ருக்கிற பிரமசத்தே பாரமார்த்திகசத்து.

சித்துசதுஷ்டயம்,

சீவ, ஈச்சுர,கூடஸ்த-பிரமமென்னுநான்கும்சித்து ச்சதுஷ்டயமாம். இதற்கு திருஷ்டாந்தம்- சலப்பிர திபிம்பாகாசம், மேகாகாசம், கடாவச்சின்னுகாசம், மகாகாசமென்க்கிரமத்தில் திருஷ்டாந்தசதுஷ்டய மாம்.

ஆனந்தாஷ்டகம்.

விஷயானந்தம்,பிரமானந்தம், வாசனானந்தம்,முக் கியானந்தம், நிசானந்தம், ஆத்மானந்தம்,அத்துவை தானந்தம், வித்தியானந்தமென ஆனந்தம்அஷ்டபேத மாம்.அவற்றுள்,வனிதாதிவிஷயலாபத்திற்றேன்றுவ தேவிஷயானந்தம்.நித்திராகாலத்திற்றேன்றுவதே பி ரமானந்தம்- நித்திரைதெளிந்துந் தெளியாவிடற்றிற் றேன்றுவதேவாசனானந்தம்.ஸ்தானஸ்தானமில்லாத வுபேக்ஷா புத்தியிற்றேன்றுவதே முக்கியானந்தம். யோகாப்பியாசபலத்தால், மனேலயமானவிடத்திற் றேன்றுவதே நிசானந்தம். பிரியமான வனிதாதிவி ஷயமத்தியையில் தானே பிரியாத்மகனென்றறிந்த விடற்றிற் றேன்றுவதே, ஆத்மானந்தம். நாமரூபப் பிரபஞ்சமெல்லாமித்தை, தானே சத்தியமென்று விவேகத்திற் றேன்றுவதே அத்துவைதானந்தம்.தத் வம் சியாதிவாக்கிய சங்கியமான அபரோக்ஷஞானத் திற்றேன்றுவதே வித்தியானந்தம்.

அபாவசதுஷ்டயம்.

பிராகபாவம், பிரத்துவம்சாபாவம், அந்நியோந்நியாபாவம், அத்தியந்தாபாவமெனப் பிரமநித்தியபதத்துட்புகாத அபாவசதுஷ்டயம் நான்கு. அவற்றுள்-மிருத்திகைமுதலானதில் கடாதிமுன்னில்லாததே பிராகபாவம். உண்டானகடம் பின்னில்லாததே பிரத்துவம் சாபாவம். கடத்திற்படமில்லை, படத்திற்கடமில்லை யென்பதே அந்நியோந்நியாபாவம். ககனகுசுமாதிகமே. அத்தியந்தாபாவமாம்.

பரிச்சேதத்திரயம்.

காலபரிச்சேதம், தேசபரிச்சேதம், வஸ்துபரிச்சேதமெனப்பிரமபூரண பதத்துள் நீங்கத்தக்க பரிச்சேதத்திரயமூன்று. அவற்றுள் ஒருகாலத்துண்டு ஒருகாலத்தில்லையென்பதே காலபரிச்சேதம், ஒருதேசத்துண்டு ஒருதேசத்தில்லையென்பதே தேசபரிச்சேதம். ஒருவஸ்திதுவாகும், ஒருவஸ்திதுவல்லவென்பதே வஸ்துபரிச்சேதம்.

சீவநாமரூபவிவகாரம்.

பூர்வோக்த சித்துபேதமான சீவ, ஈச்சுராதிகளுக்கு-நாம, ரூப, விவகாரகற்பனையாவது சீவனே-விசுவ, தைஜச-பிராக்கியனென மூன்றும். அவற்றுள்- தூலசரீர வியஷ்டியபிமானி வியாவகாரிகசீவன், புத்திபிரதி பலிதசைதந்நியன், சிதாபாசன், விக்ஷேபரூபன்க்ஷேத்திரஞ்ஞன், சரீரி, பிரமாத்துரு, கர்த்துரு, போக்துரு, சமுசாரி, விஷயி, பாவாத்துமன், விஞ்ஞானமயன்,

துவம்பதமுக்கியார்த்தன், முதலானவைவிசுவனுக்குப் பரியாயநாமமாம். சூக்ஷ்மசரீரவியஷ்டியபிமானி, பிரதிபாசிகசீவன், சொப்பனகற்பிதன், முதலானவைதைஜசனுக்குப்பரியாயநாமமாம். காரணசரீரவியஷ்டியபிமானி, அவித்தியோபாதிகன், முதலானவை பிராக்கியனுக்குப் பரியாயநாமமாம்.

ஆத்துமத்திரயம்.

சீவாத்துமா, அந்தராத்துமா, பரமாத்துமாவென ஆத்துமத்திரயமுண்டு, அவற்றுள் - தப்தாயபிண்டம்போலத் தேகங்கட்குள்ளே சம்பந்தித்துச் சகலகுமசார் [illegible] சீவாத்துமா. கமலபத்திரோதகம்போலச் [illegible] பொருந்தியும் பொருந்தாதவனே அந்தராத்துமா. லோகவிவகாரத்துக்குச் சாக்ஷிசூரிய [illegible]யோ வப்படிச்சீவாந்திரவிவகாரசாக்ஷிகனே பரமாத்துமா.

சமுசாரகற்பனை.

சலத்தின்சஞ்சலம் சூரியன்சஞ்சல மென்பது போலவும், மேகமோடச்சந்திரனோடுமென்பதுபோலவும், நதியிலே ஓடமோடத்தீரத்தின் விருக்ஷமோடுமென்பது போலவும், மனையின்துவாரத்திற்பிரகாசிக்கின்றசூரியகிரணம், கையசைக்கும்போது அசையுமென்பதுபோலவும், தேகத்தின் சனனமரணம், ஆத்துமனுக்கென்பதுபோலவும், நிர்விகாராத்துமனுக்குத், தேகாதியுபாதியாலான அவஸ்தாகற்பனுசமுசாரவிவகாரமாம்,

ஈச்சுரனுமரூபவிவகாரம்.

ஈச்சுரனே- விராட்புருஷன், இரணியகர்ப்பன் அந்தரியாமி யெனமூவராம். அவருள், தூலசரீரசமஷ்டியபிமானி ஈச்சுரன்தத்பதமுக்கியார்த்தன், முதலானவை விராட்புருஷனுக்குப் பரியாயநாமமாம்.

லிங்கசரீர சமஷ்டியபிமானி, மகாப்பிராணன்-சூத்திராத்மன்- முதலானவை யிரணியகர்ப்பனுக்குப் பரியாய நாமமாம்.

காரணசரீர சமஷ்டியபிமானி, அக்கியானோபயிதசைதந்நியன்- காரணோபாதிகன், மாயோபாதிகன்- மாயாபாசகன், மரியாவ்யவி, ஜகத்தியோனி, ஆனந்தமயன், அக்ஷரன், அவ்வியாகிருதன், சபளப்பிரமன், சகுணப்பிரமன், பரன், பரமன், பரதேவதை, முதலானவை அந்தரியாமிக்குப் பரியாயநாமமாம்.

அந்தஈச்சுரன் தேகதிருஷ்டாந்தம்.

சித்திரபடமானது நாநாவர்ணங்கூடுமுன்னே வெள்ளைப்புடைவையென்றும், மேற்கஞ்சிகூழ் அனுலேபத்தால் கடிதமென்றும், மேல்நீலமஷிஞகாரத்தாலாஞ்சிதமென்றும், மேலிதயோக்கியவர்ண பூரணத்தால் ரஞ்சிதமென்றும் சொல்லப்படும். அப்படிப் பிர்ம்மமுதல் மாயாதத்காரியாதீதமானதேசித்தென்றும், சர்வகாரணமான மாயோபாதியினால், அந்தரியாமியென்றும், அவ்ஷியக்தமான சூக்ஷமசரீர சமஷ்டியுபாதியினால், சூத்ராத்துமனென்றும், வியக்தமான பஞ்சீகிருத பூதகாரியரூப, தூலசரீர சமஷ்டி

யுபாதியினால், விராட்புருஷனென்றுஞ் சொல்லப்படும். பிர்ம்மத்துக்குச் சித்திரப்படம் திருஷ்டாந்தமானால், அதில், சித்திரம்யாதென்னில்,விரிஞ்சனாதிதிரணாந்தமானசேதனபிராணிகளும், கிரி யாதி அசேதன விஷயங்களுமான சடாசடரூபசகமென்றறி. பாரமார்த்திகமான சித்ரூபமொன்றில்,மித்தியாத்மகப்படு சேதனசேதனரூபசகமிருக்கை யெப்படியென்னில் சித்திரபடத்தி லெழுதப்பட்டு நாநாவர்ண பேதமான சீதாதிகளை நிவிர்த்திசெய்வதற்கு அசமர்தமான வஸ்திராபாசங்களும், சீதாதிகளைப் பரிகாரஞ்செய்கிற சத்தியமான ஆதாரபடமும், ஏகாகாரமாக விருந்த போதைக்கும், சித்திரபடத்திலிருந்த கிரி, நதியாதிகள் அந்தசித்திராதாரபடத்துடன், சமானமாகாத படியே சித்ரூபப்பிரமத்தில், வெவ்வேறாகத் தோன்றப்பட்ட சிதாபாசசைதந்நியரான வியாவசாரிகசிவர்கள், சித்துடனே சமானமாய்த்தோற்றினும், மிருத்திகைமுதலான சடரூபங்கள், சமானமாகாததினாலே சேதன சேதனமான சகத்து, சித்ரூபப்பிரமத்தில், கற்பிதமென்றே நிச்சயிக்கப்படும்.

ஈச்சுரன்முக்கியகுணம்.

சர்வக்ஞத்துவம், சர்வேச்சுரத்துவம், சர்வநியந்தரத்துவம், சர்வாந்தரியாமித்துவம், சர்வகர்த்தத்துவம், சர்வசக்தித்துவாதிகளே ஈச்சுரனுடையமுக்கியகுணமாம்.

ஈச்சுரன்பிரபுத்வ சாமர்த்திய குணத்திரயம்.

கர்த்துருத்துவம், அகர்த்துருத்துவம், அந்நியதாக ர்த்துருத்துவமென ஈச்சுரன் பிரபுத்துவ சாமர்த்தி யகுணத்திரயமுண்டு.

ஈச்சுரன்பஞ்சகிருத்தியம்.

சிருஷ்டி, திதி, சங்காரம், திரோபாவம், அனுக்கிரக மென ஈச்சுரன்பஞ்சகிருத்தியம் உண்டு ஆனால், நிர்வி காராத்துதீய பிர்ம்மசொரூபனான ஈச்சுரனிடத்தில், சிருஷ்டியாதிவியாபாரவெகுகிருத்தியங்கள்எந்தப்பி ரகாரத்தாலாமென்றால், எப்படிச்சூரியன் இச்சாய த்தனமில்லாமல், தன் வருஷகிரணத்தால், விருஷ் டிரூபமான, சலத்தைவிட்டுப் பின்னந்தசலத்திற்று னேபிரிதிபிம்பித்து மேகாதிகளால்அதனைமறைத்து, இமகிரணத்தால் அதனைத்தடுத்துஉஷ்ணகிரணத்தா ல் அந்த சலத்தைத்திரும்ப வாங்கிக்கொண்டு அந் தப் பிரதிபிம்பத்தைத் தன்னுடனே கூட்டிக்கொள் ளுவன், அப்படியே யீச்சுரனுந் தன் மாயாசத்தியுட னே கூடி சித்துப்பிரதானத்தால், நிமித்தியகாரண னும் சடப்பிரதானத்தால், உபாதானகாரணமாயு ம், புத்தியாதிகாரியங்களைச்சிருஷ்டித்துச்சீவரூபத்தா ற்றுனே பிரவேசித்துக்கர்ம்மத்தால், போக்துருவெ ன்றும், நியாமகசத்தியால்போக்கியபோக்துருக்களெ ன்றும் நியமித்து ருத்திரரூபத்தால் அந்தக்காரியரூ பங்களைச் சங்கரித்துப் பின் சுருதிகுருரூபத்தால்

அந்தச்சீவனைத்தன்னுடனே யைக்கியஞ்செய்துகொள்ளுவன்.

ரூபத்துவயம்.

வியஷ்டி, சமஷ்டியென சீவ, ஈச்சுரருக்கு வியகாரவியாபகத்துவயமுண்டு. அவற்றுள். அநேகவிருக்ஷமுள்ளது ஒருவனமென்றாற்போல, அநேகசீவரெல்லாரையும்,தன்னாத்துமனென்னும்அபிமானமே ஈச்சுரனுடைய சமஷ்டிரூபமாம். அந்த வனத்தில் இதுவொருவிருக்ஷம், இதுவொரு விருக்ஷமென்று வெவ்வேறே குறிப்பிடுவது போலப் பின்னைபின்ன தேகத்துவாபிமானமே சீவனுடைய வியஷ்டிரூபமாம்.

கூடஸ்தன்பரியாயநாமம்.

விசுவாதி சீவத்திரயாதிஷ்டான சைதந்நியன்,துரியன், சுவயஞ்சத்தார்த்தன்,சாக்ஷிகன், பாரமார்த்திக சீவன், பிரத்தியகாத்மன், அநுசந்தாத்துரு, அவச்சின்னசீவன், துவம்பதலக்ஷியார்த்தன் முதலானவை கூடஸ்தன்பரியாயநாமமாம்.

பிரமத்தின்பரியாயநாமம்.

அந்தரியாமியாதி, ஈச்சுர திரயாதிஷ்டாத்துரு, பரமாத்துமன், பரதத்துவம், பரப்பிர்ம்மம், சர்வாதிஷ்டாத்துரு, விசுத்தசித்து, தத்பதலக்ஷியார்த்தன், முதலானவை பிர்ம்மத்தின் பரியாயநாமமாம்.

மிருத்திகையொன்றே நாமரூபத்தால் கடாதிவெகுரூபதமானாற்போலவும்,சுவர்ண்ணமொன்றேவங்கி

சாரம்பத்தால் கடக, மகுடாதியாபரணமானாற்போலவும், சலமொன்றே வாயுவசத்தால், பேன:புற்புத, தரங்காதி சமுதாயமானாற்போலவும், தீபமொன்றே-கடத்தின் துவாரபேதத்தால், வெகுரூபமானாற்போலவும், மாருதமொன்றே வேணுரந்திரத்தால் மந்தர, மத்திம, தாரமானாற்போலவும், சுரமொன்றே-பாடுவான் குறிப்பால் நாநாராகமானாற்போலவும், ககனமொன்றே-கிரகாதியுபாதியால், அநேகமானாற்போலவும், தொனியொன்றே வாத்தியாதிபேதத்தால்அநேகமானாற்போலவும், கதலீதள நீபமொன்றே-கண்டத்தால், கரிதுரகாதி நாநாபேதமானாற்போலவும், ரவியொன்றே - சலகும்பாதிவசத்தால், நாநாப்பிரகாரமானாற்போலவும், இலக்கமொன்றே-பிந்துபேதத்தால், தச, சத, சகஸ்திராதியானாற்போலவும், சித்தொன்றே-பூர்வோக்த சிவேச்சுராதி பேதவிகாரமாய்ச்சென்றுசொல்லப்படும்- இவையெல்லாந் திருக்குவிவேகம்.

திர்சியவிவேகம்.

சந்திரனிடத்தில் அநாதிகளங்கமானதுஎப்படிச்சந்திரனையாசிரயித்துஅவனைமறையாமல் அவனால்விளங்குகிறதெப்படியோ அப்படியேநானென்னை அறியேனென்னும்லோகப்பிரசித்தவிவகாரத்தால், ஆத்மனையடுத்து அவனைமறையாமல் அவனாலறிவித்துக்கொள்வதாகியும், அக்கினியின்சுடுந்தொழில்,மணிமந்தராதிபிரயோகத்தால்பந்திக்கப்பட்டுத்தான் அக்கினிரூபமுமல்லாமல் அக்கினியைவிட்டுதோற்றுவது

ஞ்செய்யாமல், ஸ்போடகாதிகார்ரியோதய மெப்படி யோ அப்படியே பிரம்மசொரூபமுமல்லாமல்,பிர்ம் மவிலக்ஷணமாயுந் தோன்ருமல் ஆகாசாதிகாரியோ தயமுண்டாக்குகிறவளாகியும், அகடிதகடனுசமர்த் தையாகியும், சர்வதத்துவங்களுக்குங் காரணமான தே திருசியரூப மாயாசத்தி.

மாயாலக்ஷணபஞ்சகம்.

அசத்து, சடம், துக்கம், அநித்தியம், கண்டிதமெ ன மாயாலக்ஷணபஞ்சகமுண்டு. அவற்றுள், சசிரு ங்கமுதலானவை அசத்துரூபமாம். பாஷாணுதிகளே சடரூபமாம். ரஜ தமோமயமான புத்தியினுடைய குரோதரூட்டவிருத்தியாதிகமே துக்கரூபமாம். தோ ன்றிக்கெடுகிற தேகாதிகமே அநித்தியரூபமாம். கா லபரிச்சேதாதிகமே, கண்டிதரூபமாம்.

மாயாநிர்வாச்சியநவப்பிரகாரம்.

பின்ன, அபின்ன,பின்னுபின்னசத்து,அசத்து,சத சத்து, சாவயவ, நிரவயவ, சாவயவநிரவயவ,இவை யல்லவென்பதே மாயாநிர்வாச்சியநவப்பிரகாரமாம்.

அந்தமாயையே - சுருதிசம்பந்தஞானம், யுத்திச ம்பந்தஞானம், லோகசம்பந்தஞானமென்னும் ஞா னத்திரயங்களுடனேகூடி கிரமத்தில், ககனகுசுமம் போலத்துச்சமென்றும் சுத்திகாரசிதம்போல, அநி ர்வாச்சியமென்றும் ஆத்மனைப்போலநித்தியமென்று ஞ்சொல்லப்படும்,

மாயா நாமபஞ்சகம்.

தமசு, மாயை, மோகம், அவித்தை, அனுர்தமென மாயாநாமபஞ்சகமுண்டு. அவற்றிற்கு சீவசைதந்நியத்தைமறைக்கையால்தமசென்றும், சகத்ரூபமானதன்னிதரதோற்றத்துக்குக் காரணமாகையால் மாயையென்றும், அப்படித்தோற்றினசகத்திலகத்திகாரசிதாதி விபரீதமுண்டாக்கையால் மோகமென்றும், வித்தையினிடமாய்க் கெடுகையால் அவித்தையென்றும், சத்ரூபத்துக்கு அந்நியமாகையால் அனுர்தமென்றும் பெயராம்.

மாயாதர்மத்துவயம்.

சங்கோச, விகாசமென மாயாதர்மத்துவயமுண்டு. அவை யெப்படியெனின், சித்திரபடமானது, தன் பிரசாரணையால், நாநாவித சித்திரங்காண்பித்துச் சங்கோசத்தால் அந்த நாநாசித்திரமுமறையும் அப்படியேமாயை தன்விகாசதர்மத்தால் அகிலப்பிரபஞ்சமுந் தோற்றுவித்துச் சங்கோசதர்மத்தா லடங்கச்செய்யும்.

மாயாகுணத்துவயம்.

அசுவதந்திரம், சுவதந்திரமென மாயாகுணத்துவயமுண்டு. அவற்றுள், மாயைமித்தையாகையாற்சத்ரூப சைதந்நியம்விட்டுத் தானாகத்தோன்றாததே அசுவதந்திரமாம். சாக்ஷிகனுமாய், அசங்கனுமானஆத்துமாவைச் சீவாதிப்பிரபஞ்சமயமாகப் பண்ணுவிப்பதேசுவதந்திரமாம். மாயைமித்தையென்பது ககனகுசுமம்போலச சர்வதாசூநியமல்ல - சொப்பனதே

காதிகம்போலத்தோற்றிவிசாரிக்க இல்லாத மித்தை யேமாயையென்றறி.

மாயாவிர்த்தித்திரயம்.

விசுத்தசத்துவரூபமாயை,மலினசத்துவரூபமவித்தை, தமப்பிரதான ரூபப்பிரகிருதியென மாயாவிர்த்தித்திரயமுண்டு. அவற்றுள். மாயைசுழுத்திலயங்களிலே பிர்ம்மத்துடனே அத்தியாச வைக்கியமாயிருந்து, பின் சாக்கிரசிருஷ்டியில் கிஞ்சித்துப் பேதாவஸ்தையாமளவில் அந்தப்பிர்ம்மசைதந்நியந்தன்னிடத்திற் பிரதிபலித்துத்தானே சர்வக்ஞயத்து வாதி. குண விசிஷ்ட சைதந்நியனென ஈச்சுரனென்றும், பதிபதார்த்த மென்றும், பிரேரக விதுருவென்றுங், கொள்வதினுல், அந்த ஈச்சுரனுக்கு உபாதியாகி அமோககாரணியென்றும் சொல்லப்படும். அவித்தை தன்னிடத்திற் பிரதிபிம்பித்து, நாநாத்வத்தால் போக்துருக்களான பசுபதார்த்த சீவருக்கு உபாதியாகி மோககாரணியென்றும் சொல்லப்படும். பிரகிருதி போக்கியாத்மகத்துவத்தாற் பாசபதார்த்தமென்றும் குணத்திரய சாமான்னியாவஸ்தையால் அந்த அவித்தையிற் பிரதிபிம்பித்த சீவருடையபோகார்த்தமாய்ச், சகலகாரியமு மாகவேண்டி ஈச்சுரன் சந்நிதானலக்ஷண வீக்ஷணமாத்திரத்தால், விரிந்து முகற் காலதத்துவமுண்டாய், மேற்காலவசத்தாற்பரிணமித்து, மகத்தத்துவமாம். அந்தமகதத்துவமானது,விதைத்துத்தண்ணீர்வார்க்கஅங்குரமுமா

காமல், பீசுமியாயமுங்காட்டாமல்உற்பின்னுவஸ்தை யையடைந்த பீசம்போலக் காரணப்பிரகிருதியுமல், லாமல், காரியகங்காரமுமல்லாமல், மித்தியாக்ஞா னநிர்விகற்ப சொரூபத்தால், மத்தியாவஸ்தையாம். பின்னும்அந்தமகத்தத்துவத்திற்குணபேதமாய் மித் தியாக்ஞான சவிகற்பசொரூபமான பிரதமாத்தியா சமென்னப்படுகிற மூலாகங்காரமுற்பத்தியாம்.

குணத்திரயசிருஷ்டி.

சத்துவ, ரஜ, தமமெனக்குணத்திரயமுண்டு. பிர காச, பிரவிர்த்தி, மோகமெனக்கிரமத்தில் சத்துவா திகுணரூபமுண்டு. தைஜசம், வைகாரிகம், பூதாதி கமெனச் சத்துவாதிகுணங்களுக்குப் பரியாயநாம மாம். அவற்றுள்.

சத்துவகுணத்தில்- மனசாதி அந்தக்கரணசதுஷ் டயமும், சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியபஞ்சகமுந் தோன்றும்.

ரஜோகுணத்தில்-வாக்காதிகர்ம்மேந் திரியபஞ்சக மும், பிராணாதிவாயுபஞ்சகமும் உதிக்கும்.

தமோகுணத்தில் ஆகாசாதிபூதபஞ்சக முற்பத்தி யாம்.

பின் பூதபஞ்சீகரண சம்மேளனத்தால் பிர்ம்மா ண்டாபுவன ச்ரீர கடாதிவிஷயங்களுண்டாம்.

அந்தமனசாதி அந்தக்கரணத்துக்குக் கிரமத்தில் விஷயங்களை, நினைப்பது, நிச்சயிப்பது, அபிமானி

ப்பது, அப்தரிப்பது வியாபாரமாம். இதற்குச்சந்திரன், சதுர்முகன், க்ஷேத்திரக்ஞன், திரிபுராந்தகன் அதிதேவதைகளாம். இதயமேகோளகஸ்தானம்.

அந்தச் சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியங்களுக்குக் கிரமத்தில், சத்தாதி விஷயங்களைக் கேட்டல், பரிசித்தல், பார்த்தல், ருசித்தல், மணங்கொள்ளுதல், வியாபாரமாம். இதற்குத் திக்கு, மாருதம், இந்திரன் வருணன், அஸ்வினி அதிதேவதைகளாம். கர்ணாதிகளேகோளகஸ்தானம்.

சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியங்களுக்குப் பாகிய சத்தாதிவிஷயங்களை யறிகிறுப்போலச், செவியையங்குலியான்மூடப் பிராணவாயுசாடராக்கினியிலுள்ளசுத்தக்கிரகணம் அன்னபானேத்காரமாக, சீதஸ்பரிசகிரகணம். நேத்திரத்தைமூட ஆப்பியந்தரதமோரூபகிரகணம். ஏப்பமாக ஆப்பியந்தராசக்கிரகணம். வாந்தியாக ஆப்பியந்தரகந்தக்கிரகணம். இப்படி ஆப்பியந்தரசத்தாதி விஷயக்கிரகணமுண்டு.

அந்தவாக்காதி கர்மேந்திரியங்களுக்குக் கிரமத்தில்சொல்லுவது, வசனிப்பது, நடப்பது, பிடிப்பது, விடுவது, ஆனந்திப்பது வியாபாரம். இதற்கு அக்கினி, இந்திரன், ரவி, மிருத்தியு, பிரதேசன் அதிதேவதைகளாம். முகாதிகோளகஸ்தானம்.

அந்தக்கரணஞானேந்திரியகர்மேந்திரியமென்னும்பதினான்கும் ஆத்தியாத்மிகமாம். அவற்றின்விஷயமே ஆதிபௌதிகம். அதிதேவதையே ஆதிதெய்விகம் அந்தச்சந்திராதிதேவதைகளே விராட்புருஷன்.

அவனுடையதே தூலசரீரம்· அந்தக்கரணேந்திரியா திகமே இரணியகர்ப்பன் சூக்ஷ்மசரீரம்· அந்தச்சரீரமே தமோரூபத்தால் அந்தரியாமிக்கு ஆவரணமாம்·

அந்தப்பிராணவாயு இதயஸ்தானத்திலிருந்து,உசுவாச நிசுவாசம்பண்ணும்·

அபானவாயு குதஸ்தானத்திலிருந்து, மலமூத்திரத்தைக் கழிப்பிக்கும்·

சமானவாயு நாபிஸ்தானத்திலிருந்து,உண்ட அன்னசாரத்தைச் சர்வாங்கத்துக்கும்பகுத்துக்கொடுக்கும்.

உதானவாயு கண்டஸ்தானத்திலிருந்து, வாந்திபண்ணுவிக்கும்.

வியானவாயு சர்வாங்கத்திலு மிருந்து, தேகத்தை நிறுத்திவிக்கும். கிரமத்தில் பிராணவாயுவிற்றோன்றின நாகவாயு மெய்யை முறுக்கிக் கொட்டாவிவிடும். கூர்மவாயு விக்கலேப்பமிடும். கிரிகரவாயு தும்மிருமலுண்டாக்கும். தேவதத்தவாயு சிரிக்கும், வசனிக்கும்· தனஞ்சய வாயுதுர்க்கந்தங்களை யெழுப்பிப், பிராணன்போயும் ஐந்துநாளிருந்துதேகத்தை வீங்கச்செய்து தலைவெடிக்கப்பண்ணிப்போம்.

நாகாதிவாயுவைந்தும், பாகியவாயுவென்று சொல்லப்பட்டு, வாக்காதி கர்ம்மேந்திரியங்களைச் சேஷ்டிக்கிறதற்கேதுவாம். பிராணாதிவாயுவைந்தும், ஆப்பியந்தர வாயுவென்று சொல்லப்பட்டுச், சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியங்களைச் சேஷ்டிக்கிறதற்கேது

வாம். வைரம்பன், முக்கியன், பிரபஞ்சன், அந்தரியாமி யென்னுமிந்நான்குஞ் சீவசம்பந்தவாயுக்களாய் மனசாதியந்தக் கரணங்களைச் சேஷ்டிப்பிக்கும்.

அந்தப்பூமியாதி பஞ்சபூதங்களுக்குக் கிரமத்தில் தாரணை, பிண்டீகரணம, பாகஞ்செய்தல், உலாவல், அவகாசிப்பித்தல்வியாபாரமாம். இவைகளுக்குப்பிர்ம்மா- விஷ்ணு ருத்திரன்- மகேச்சுரன்-சதாசிவன்- அதிதேவதைகளாம். கந்தாதியேகுணங்காளாம்- அதெப்படியென்னின், ஆகாசத்துக்குப் பிரிதித்தொனி ரூபமான சத்தகுணம்-(க) வாயுக்குச்சத்தமனுஷணசீத ஸ்பரிசத்தோடு- (உ) அக்கினிக்குச் சத்த உஷ்ணஸ்பரிசம்-பிரபாரூபத்தோடு- (௩) சலத்துக்குச்சத்தம்,சீதஸ்பரிசம், சுவேதரூபம், மதுரசத்தோடு ச- பூமிக்கு, சத்தம், கடினஸ்பரிசம், நீலாதிவிசித்திரூபம், மதுராதிநாநாரசம் துவிதகந்தத்தோடு-ரு.

திரிபுடி.

ஞாதுரு, ஞானம், ஞேயமெனத் திரிபுடியுண்டு- அவற்றுள், மூலாங்காரத்தில் பிரிதிபலிக்குஞ் சீவசைதந்நியமே ஞாதுரு. மனதிற் பிரிதிபலிக்குஞ்சைதந்நியமேஞானம். பூதபௌதிகவிஷயங்களில்பிரிதிபலிக்குஞ் சைதந்நியமே ஞேயம். அவற்றுள்.

மனமே உச-ஆம் தத்துவம்.மூலாங்காரமே-உரு-ஆம்தத்துவம். அகங்காரகதசிதாபாசசீவனே,உசு-ஆம் தத்துவம்.மாயோபாதிகனானஈச்சுரனே-உஎ-ஆம் தத்துவம்.அகங்காரசீவர்க்கு அதிஷ்டானமான கூட

ஸ்தனே-உஅ ஆம்தத்துவம். அந்தமாயா ஈச்சுரருக்குஅதிஷ்டானமானபிர்ம்மமே.உகூ.ஆம்தத்துவமாம்.

பிரகிருதிகாரியோதயதுவ்யம்.

அவைகிரமசிருஷ்டியென்றும்,யுகபத்சிருஷ்டியென்றுமிரண்டு. அவற்றுள்- மூலப்பிரகிருதியில், மகத்தத்துவமும், அகமும்,தன்மாத்திரபஞ்சகமுமெனச்சத்தபபிரகிருதியுண்டு.அவற்றுள்,பஞ்சபூதம் அதிற்பிரமாண்டபுவனசரீரகடாதிபிரபஞ்சோதயமேகிரம்சிருஷ்டியாம். நிஸ்தரங்க சமூத்திரத்துள் ஏககாலத்தில், வாயுவசத்தால் விசித்திர, பேன, தரங்க, புற்புதாதிகளுதயமாபோலச், சச்சிதாநந்த பிரம்மத்தில் ஏககாலத்தில், மாயாமய நாமரூபப்பிரசாரணையே யுகபத்சிருஷ்டியாம். இந்த இரண்டுபிரகாரமும் சுருதிசித்தமாகையால்; அங்கீகாரமாம். அவற்றுள்.

அதிரோகித பிர்ம்மசொரூபமான விகாரமில்லாத ஈச்சுரனல், சடப்பிரகிருதியில், சகலகாரியோதயமெப்படியென்றால், இச்சாதிகமில்லாத சூரியனல் யத்தனதிகமில்லாத சூரியகாந்தத்தில், அக்கினிஜொலிக்குமாபோல ஈச்சுரனல், பிரகிருதியில் மகதாதிகாரியோதயத்துக்கு விரோதமில்லை.

மாயாகாரியோதயசதுஷ்டயம்.

விருத்தி, பரிணமம், ஆரம்பம், விவர்த்தமேன-மாயாகாரியோதய சதுஷ்டயமுண்டு. அவற்றுள்-படகுடீரபர்வ, க்ஷீரதத்தியாகாரதந்துபட நியாய-ரச்சு சர்ப்பரூபமெனக்கிரமத்தில் திருஷ்டாந்த சது

ஷ்டயமுண்டு. சத்ரூபப்பிரமத்தில், மித்தியாவஸ்து கற்பனைக்கு ரச்சுசர்ப்ப ஸ்தாணுசோர, சொப்பனேந்திரசால, கந்தர்வநகர, சுத்திகாரசித, நீலகக, மரீசிகாசல முதலானவை திருஷ்டாந்த சமுகமாம். நிர்விகார சொரூபாத்துவயனான ஆத்மனிடத்தில், மித்தியாவஸ்து கற்பிதமானால், அந்தப்பிராந்தியாருக்குத் தோன்றினதென்றால், யாதாமொரு யோகீச்சுரனிடத்தில் சதிர்திகாங்கைஷயென்னும் திரிவிதரூபங்களும் சொப்பனத்தில் ஏககாலத்திற்றோன்றினும், அதனால் அவனுக்கு யாதொரு ஆனியுமில்லாதது போலச் சாக்ஷிகனான, ஆத்மனிடத்திற் றோணத்திரயாத்துமகப்பிரகிருதியில் பிராந்திஞாதுரு, பிராந்திஞானம், பிராந்திஞேயமென்னும் திரிபுடிமயப்பிரபஞ்சம் ஏககாலத்திற் கற்பிதமானாலும் அந்த ஆத்மாவுக்கு யாதொரு ஆனியுமில்லை.

ஈச்சுரனால் சிருஷ்டியான மாயாமய வியோமாதிபிரபஞ்சமானது, சொரூபத்தில் ஏகப்பிரகாரமாம்.

விஷயத்திரயம்.

அகனிடத்தில் சீவபுத்தி கற்பிதமான, போக்கியத்வரூபமே - பிரீதிவிஷயம், துவேஷவிஷயம், உபேக்ஷாவிஷயமெனத் திரிவிதமுண்டு. அவற்றுள், வனிதாதிவிஷயமே பிரீதிவிஷயமாம். வியாக்கிராதிவிஷயமே துவேஷவிஷயமாம். வீதித்திரணாதிகமே உபேக்ஷாவிஷயமாம். அந்த விஷயமொன்றில் ஈச்சுரநிர்ம்மிதமான ஏகாகாரமும், சீவகற்பிதமான அநேகா

காரமுமானதற்குத் திருஷ்டாந்தமாம். ஈச்சுரனால் நிர்மிதமான ரத்தினதிவஸ்து தானொரு பிரகாரமாயிருக்கும்போதும், போக்துருக்களுடையபுத்தியுத்திகற்பித நாநாவிதத்தால் ரத்தினந்தன்னைப் பெற்றவர்களுக்குப் பிரீதிவிஷயமாம். அதனைப் பெறாதவர்களுக்குத் துவேஷவிஷயமாம். விரத்தனுக்கு உபேக்ஷாவிஷயமாம். இதனை அபிவியக்தஞ் செய்யவேண்டிவேறுமொரு திருஷ்டாந்தங் காட்டுகின்றார். அஃதியாதெனின்.

ஒருஸ்திரியின் மாம்சமயமான ரூபம் ஏகப்பிரகாரமாயிருக்க, அந்தஸ்திரி போக்துருக்களின் புத்திகற்பிதாகாரத்தால், பிதாவுக்குப் புத்திரியென்றும், பக்தாவுக்கு வனிதையென்றும், சுதனுக்கு மாதாவென்றும், வெகுவிதமானதுபோல, சர்வவிஷயமும் இப்படி ஏகானேகப்பிரகாரமாய் ஈச்சுரநிர்மிதமான, பிரபஞ்சமே பாதகமில்லையாகியும், குரு சாஸ்திரரூபத்தால் மோக்ஷசாதனமாகியும், தன்னால் விடுதற்கு அசக்கியமான் தாகையால், அதை அங்ஙனநிறுத்திச் சீவகற்பித பிரபஞ்சமே அநேகாகாரமானதனால், மோக்ஷாபேக்ஷிதராலே நிவிர்த்திபண்ணுதற்கு யோக்கியமானது.

பிரபஞ்சத்துவயம்.

சாஸ்திரப்பிரபஞ்சம், அசாஸ்திரப்பிரபஞ்சமெனப்பிரபஞ்சத்துவயமுண்டு. அவற்றுள், ஆத்துமப்பிர்ம்மவிசாரமே சாஸ்திரப்பிரபஞ்சமாம். அதுநா

ஞுதிசாதனதால் ஆத்துமசாக்ஷாத்காரமானதற்குமே ல்விடத்தக்கது. அசாஸ்திரப்பிரபஞ்சம்-தீவரமென் றும், மந்தமென்றும் இருவகைப்படும். அவற்றுள், தீவரப்பிரபஞ்சமாவது காமக்குரோதாதிகமாம். மந் தப்பிரபஞ்சமாவது மனோகற்பித சாதிகாம்மாதி கமாம். இந்த அசாஸ்திரப்பிரபஞ்சம் ஆத்மசாக்ஷா த்காரத்துக்கு விரோதமாகையால், ஞானப்பியாச த்துக்குமுன்னே விடத்தக்கது. இந்த உபயபிரபஞ் சமும் ஆத்மசாக்ஷாத் காரமானதற்குமேல் மோ க்ஷசித்தியாய், சர்வ்வதாவிடத்தக்கதென்பதே ரகசி யார்த்தமாம்.

உபாதித்திரயம்.

அவச்சின்னோபாதி, பிரதிபிம்போபாதி, அத்தி யாசோபாதியென உபாதித்திரயமுண்டு. அவற்றுள், பிரத்தியெகாத்துமனுக்குச் சூழக்கிரூபா வித்தை யே அவச்சின்னோபாதியாம். தற்காரியமானபுத்திபி ல் அந்த ஆத்துமன் பிரதிபலித்திருப்பதே பிரதிபிம் போபாதியாம். அந்தப் புத்திகதமாய்ச் சுகதுக்காதி களை அந்த ஆத்துமன் புசிக்கிருப்போலிருக்கிறதே அத்தியாசோபாதியாம்.

அத்தியாசசதுஷ்டயம்.

அதுவல்லாததை அதுவென்னும் புத்தியே சுத் திகார்சித திருஷ்டாந்த ராத்தியாசலக்ஷணம். அந் த அத்தியாசமே மித்தியாத்தியாசம், இதராத்தியா சம், இதரேதராத்தியாசம், சத்தியாத்தியாசமெனச்

சதுர்விதமாம். அவை அக்கினிசம்பந்தத்தாற் சலத்துக்கு உஷ்ணமாவதுபோலப் பிரத்தியெகாத்துமன் சந்நிதியிற்கிரமத்தில், நடமாடுவன, பார்ப்பன, நினைப்பன, அறிவன சத்திகளுண்டாகிய தூல்சரீரமே மித்தியாத்தியாசம். இந்திரியவர்க்கமேயிதராத்தியாசம். அந்தக்கரணமே யிதரொதராத்தியாசம். மூலவாங்காரமே சத்தியாத்தியாசம். அகமென்பதிற் பிரத்தி யெகாத்துமாகங்காரமே ரச்சுசர்ப்ப மென்னுமாப்போல, நிருபாதிகாத்தியாசம். அகங்கர்த்தா வென்பதில் படிகமணிக்கொத்த அகங்காரதர்ம்மாத்துமருக்கே சோபாதிகாத்தியாசம். இச்சாம்மியக மென்பதில், அந்தக் கரணதர்ம்மாத்துமருக்கே பிரவாகசலபதங்கப் பிரதிபிம்பம்போலத்தத்தர்ம்மாத்தியாசம். குடும்பாத்மருக்கே யகமென்பதில் புத்திரகளத்திராதிகளுக்கே ஒடத்திலிருந்த விவகாரம்போலச் சம்பந்தமாத்திராத்தியாசம். இந்த அத்தியாசத்தால், நிர்விகாரனுன ஆத்மனுக்கே சமுசாரகற்பனையாம்.

பஞ்சாவஸ்தை.

சாக்கிர, சொப்பன, சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதமெனப் பஞ்சாவஸ்தையுண்டு. அவற்றுள், பஞ்சபூத, தசேந்திரிய, பிராணுதிவாயுபஞ்சக, அந்தக்கரண சதுஷ்டயமென்னுஞ் சதுர்விம்சதி தத்துவாத்துமகமான, தூல சரீரத்தில், சத்துவகுண, அகாராக்ஷரவிஷ்ணு அதிதேவதை. லோசனஸ்தானம்.

இதயகமல அஷ்டதளகத விசுவசீவனும், விரா

சகிதனான ஈச்சுரனும் ஏகமாய் வனிதாதி சமஸ்த விஷயபோகமுஞ் சகல கரண சாமக்கிரியையால் அனுபவிப்பதே சாக்கிராவஸ்தை.

அந்த-உ-தத்துவத்தில்-தூலபூதம்-ரு. சித்தமும் ஆங்காரமுமாகிய-(உ)ம். நீக்கிநின்ற-ஙஎ-தத்துவமும்,சூக்ஷுமதனுவில் ரஜோகுண உகாராக்ஷர பிர்ம்மன் அதிதேவதை. கண்டஸ்தானம்.

இதயகமல கர்ணிகாதி தைஜசசீவனும், சூத்திராத்தும சகிதனான ஈச்சுரனும் ஏகமாய்ச் சாக்கிர வாசனாபோகத்தை மனமென்னுங் கரணத்தால் அனுபவிப்பதே சொப்பனாவஸ்தை.

பறந்துமேயப்பட்ட குஞ்சுகளெல்லாவற்றையுந் தன்பக்ஷத்துள் அடக்கிக்கொண்டு, நித்திரைசெய்யும் பதாயுதபக்ஷியைப்போலச், சமஸ்தகாரியமும் உட்கொண்டுதற்சமஸ்காரசகிதமாய், ஆத்மாசிரயத்தில் நிரவஸ்தையாயிருக்கப்பட்ட, பிரகிருதிரூபமான காரணதேகத்தில் தமோகுண மகாராக்ஷரருத்திரன் அதிதேவதை. இதயஸ்தானம். தத்கமலகர்ணி காக்கிரமத்தியகதி பிராக்ஞசீவனும், அந்தரியாமி சகிதனான ஈச்சுரனும் ஏகமாய்ப், பிர்ம்மானந்த விஷயபோகத்தை மாயாவிருத்தியென்னுஞ் சூக்ஷுமகரணத்தால் அனுபவிப்பதே சுழுத்தியவஸ்தை.

இந்தச் சாக்கிராதி அவஸ்தைக்கு அவஸ்தாத்திரயம், தாமத்திரயம், புரத்திரயம், ஸ்தானத்திரயமெனப் பரியாயநாமங்களுண்டு.

அந்தச் சாக்கிரத்தில் தற்கமலமழிந்து, மனோவி யாபாரமழிந்து பரமாத்தும சிந்தனைசெய்வதே து ரியாவஸ்தை.

அந்தத் துரியாவஸ்தையில், ஆத்துமனிடத்தில் மனோமக்கினமா யிருப்பதே துரியாதீதா வஸ்தை இந்த அவஸ்தைகளில், ஸ்தாபரங்களுக்குச் சுழுத் தியும், பசுக்களுக்குச் சொப்பனஞ்சுழுத்தி யிரண் டும்; தேவர்களுக்குச் சாக்கிரமும், மனிதருக்கு அவஸ்தாத்திரயமும், உன்மத்தருக்குத் துரியமு ம், யோகிகளுக்குத் துரியாதீதமுமாம். அவற்றுள் முதன்மூன்றவஸ்தையும் மனிதருக்குத் தன்னிலிரு ந்து தானேதோன்றிச் சமுசாரகத்துவமாம். மற்ற ய விரண்டவஸ்தையும், யோகாப்பியாசபலத்தால் பின்னும், மோக்ஷசாதனமாயிருக்கும் அந்த அவஸ் தைகளொன்றினி லொன்றில்லாமையாலும், கால தேசாதி நியமத்தில் தோன்றுவதில்லாமையாலும், மித்தியாபூதமாம். அவற்றுள், அனுகூதனை யிடைவி டாதறிகிற நிசதுரியனான ஆத்மனே சத்தியனும். அந்தச்சாக்கிர சொப்பனங்களில்; அறிவுண்டென் பது பிரசித்தம். சுழுத்தியி லறிவுண்டென்பதற்கு எழுந்திருந்தகாலத்தில், நானொன்றுமறியாமல் நித் திரைபண்ணினேன். சுகத்திலே நித்திரைபண்ணி னேனென்றுசொல்ல என்னகாரணத்தா லில்லையெ னின், ஒருவஸ்துவை எடுப்பதற்குக் கூபத்தில் முழுகினவனுக்கு அந்த வஸ்து உண்டில்லையென்ப தை யங்கிருந்து வெளியேபுறப்பட்டாலல்லது சொ

ல்லுவதற்குக் கூடாததெப்படியோ, அப்படிச் சுழு த்தியில் அறிவுண்டானாலும், காலகர்ம்ம சமீரணவ சத்தால் எழுந்திருந்து கரணசககாரியாலல்லது தானறிந்து சொல்வதற்குக்கூடாது. ஆகையால் சர் வ்வாவஸ்தைக்குஞ் சாக்ஷிகனன் ஆத்மனுக்கே சச் சிதானந்த சுவயம்பிரகாசரூபத்துவம் அனுபவசித் தம்.

கோசபஞ்சகம்.

அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ் ஞானமயம், ஆனந்தமயமெனப் பஞ்சகோசமுண்டு. அவற்றுள் - பிதா, மாதா, சுக்கில சோணிதத்தா லான தூலசரீரமே அன்னமயகோசமாம். சூக்ஷம தனுவில், பிராணவாயு, கர்ம்மேந்திரியங்கள்கூடிப்பி ராணமய கோசமாம். மனமும், ஞானேந்திரியமுங் கூடிமனோமயகோசமாம். பிரத்தியெகாத்மசைதந்நிய சாயையுடனேகூடி, லோகாந்த ருந்தம்போலிருந்த அகங்காரமும், ஞானேந்திரியங்களுங்கூடி விஞ்ஞா னமயகோசமாம். காரணதேகரூபமான அவித்தையு ம், சாக்கிரத்தில் வனிதாதி விஷயதரிசன சாமீப்பிய சம்போகங்களால், கிரமத்திலுண்டான பிரியம், மோ தம், பிரமோதமென்னும் திரிவிதமுங்கூடி ஆனந்தம யகோசமாம். விஞ்ஞானமய கோசரூபமான அகங்கா ரமே ஆத்மாவென்பர் அறிவில்லாராகியவிவேகசூனி யர். அகமென்னும் தம்மனுபவத்தால் ஆத்துமாவெ ன்றுஞ்சொல்லுவர். அதற்கு நீலோற்பலமென்னுமி டத்தில் நீலகுணவிசேஷணத்துடனே விசேஷியமா

ன வுற்பலமும், வேத்தியமாவதுபோலத் தேகோக மென்னுமிடத்தில், தூலதனுவினுடனேகூடிச்சுரோ தாகமென்னுமிடத்தில் இந்திரியங்களுடனே கூடி. ஞாதாக மென்னுமிடத்தில் அந்தக் கரணங்களுட னேகூடி, பிரத்தியெகாத்துமனுக்கு வேத்தியமாம். அதனுல் அகங்காரமாத்துமாவல்ல. ஆனல், அசே தனகங்காரத்துக்குப் பாகியாப்பியந்தர விஷயங்க ளி யறிவதெப்படியென்னின்; காந்தக்கல்லின் சந்நி தானத்தில், ஊசிசேஷ்டிக்கிறதுபோலவும், இவ்வ்ய விலேபிடித்த கண்ணாடியினுள் மனேயிருள் வெளியா வதுபோலவும், பிரத்தியெகாத்துமன் சந்நிதானத் தில், சைதந்நியபிரதிபிம்பந் தன்னிடத்தி லிருக்கை யால் அந்தச் சடமானவகங்காரமேபாகிய விஷயத் திலறிவுடனேகூடிச் சாக்கிரசொப்பனத்தில், சஞ்ச ரித்துச் சுழுத்தியிலடங்கும்.மற்றப்பிரபஞ்சத்துக் கு உபமானம். அகங்கார்லயாவஸ்தாத்மகமான, சுழு த்தியுள் அவித்தையென்னும், உண்மனேச்சுவளாபு ம், நித்திரையென்னுங் கபாடத்தையும், நிஷ்களரூ பமான தன்னேயுந்தானே பிரகாசித்திருப்பதே பிரத் தியெகாத்துமசோதியெனப்படும். பின்காலகர்ம்மச மீரணப் பிரேரகத்துவத்தால், தாமசமானநித்திரா கபாடந் திறக்கப் பின் அந்தஅவித்தையின் பிரதமா வஸ்தாத்மக தத்துவமென்னும், வாசற்படியிலிருந் த சாத்துவிகமான அகங்காரமென்னும் படிகமணி அந்தப்பிரத்தியெகாத்மப் பிரதீபப் பிரதிபிம்பகற்பி தமாய், முன்போலச் சீவனெனப்பித்துக்கொண்டு

சொப்பனமான நடுமனையும் விளக்கி, பின் இந்திரியங்களென்னும், கவாட்சிவாசல்களாற் புறப்பட்டுச் சாக்கிராவஸ்தையான பாகியமுற்றத்தையும், பிரகாசிப்பிக்கும். பின்காலகர்ம்ம சமீரணப்பிரேரகத்துவத்தால், நித்திராகபாட மூடினவுடனே, அந்த அகங்காரமென்னும் படிகமணி தனக்குக் காரணமான அவித்தையுள்டங்கலால் சாக்கிர, சொப்பனமென்னும், பாகியமுற்ற நடுமனையிரண்டும் அந்தகாரமயமாய் அந்த அகங்காரமணியிற் பிரதிபலித்திருந்த, சித்திப்பிரகாசந் தனக்கு மூலபூதமான பிரத்தியெகாத்மகப் பிரதீபத்தில் ஐக்கியமாம்.

இப்படிச்சாக்கிராதி அவஸ்தாத்திரயங்களில், அகங்காரத்தின் பாவாபாவங்களை, அவிகாரனய் அறியுமாத்துமனொருவன் வேறேயிருக்கையில் அகம் ஆத்துமனல்ல வென்பதே சித்தம்.

பாகியவிஷயத்துக்கு ஆத்துமனய், பிரத்தியெகாத்துமனுக்கு வேத்திய மாதைப்பால், சடாசடரூபம் தர்ப்பணத்தின் பின்புறம், முன்புறமும் போலப்பிரகாசாப் பிரகாசாத்துமகமான, அகங்காரத்துக்குத் தேகம், சிற்சாயாப் பிரத்தியெகாத்துமகனென்னும் இந்த மூன்றினுடனே சம்பந்தமுண்டு. அவற்றுள்.

அகமாத்துமாவென்பதனுல், சிற்பிரதிபிம்பயுக்தமான, அகங்காரசம்பந்தத்தால், தூலதேகத்துக்கும் உஷ்ணதிகளை யறிகிறதே கர்ம்மசநிதமாகிய கர்ம்மசமெனப்படும். அகஞ்சாளுமியென்பதனுல்சிற்

சாயாவகங்கார சம்பந்தமே சிருஷ்டிதொடங்கி,மோக்ஷபரியந்தங் கெடாதாகையால், சகசமெனப்படும். அகங்கரோமியென்பதனால் அசங்கனான பிரத்தியெகாத்துமாகங்காரசம்பந்தமே, பிராந்தி சந்தியமென்னப்படும். இவைமுதலானவெல்லாம் கிர்சியவிவேகம்.

சீவசப்தாவஸ்தை.

அஞ்ஞானம், ஆவரணம், விக்ஷேபம், பரோக்ஷஞானம், அபரோக்ஷஞானம், சோகநிர்த்தி, நிரங்குசதிர்ப்பதியெனச் சீவசப்தாவஸ்தையுண்டு. அவற்றுள் சமுசாரசகத்திரானான சிதாபாசசீவன் சுருதிவிசாரத்துக்குமுன் தன்னிஜரூபமான சுவயம்பிரகாச பிரத்தியெகாத்துமனை அறியாதிருப்பதே அஞ்ஞானமாம். பின் ஒவ்வொருவேளை சிதாத்மப்பிரசங்கம் வந்தவிடத்தில் பிரத்தியெகாத்துமனில்லை. அவனிருந்தால் தோன்றுனேவென்னும் இந்தவுபயவித சந்தேகமே அந்த அஞ்ஞானகாரியமான ஆவரணமாம்.பின்தானேகர்ம்மகத்துரு தானே கர்ம்மபலபோக்துருவென்று எண்ணுவதேவிக்ஷேபமாம். பின். ஆத்துமன் அஸ்தித்துவஞ்சொல்லுகிற சுருதிகுருவாக்கிய வசத்தால், பிரத்தியெகாத்துமன் உண்டென்றுதெளிவதே முதலாவது சத்தாவரண நிவர்த்தகமான பரோக்ஷஞானமாம். *பின்நீயே பிரம்மமென்றுசொல்லும் வேதவாக்கியவிசாரப் பிரவாகவசத்தால், பிரத்தியெகாத்துமன் நானென்றறிவதே இரண்டாவதாகிய பானுவரண நிவர்த்தகமான அப

ரோக்ஷஞானமாம். பிரத்தியெகாத்துமன்சாக்ஷாத்காரமானதற்குமேல் நான் கர்மகர்த்துரு கர்மபலபோக்துருவென்னுஞ் சுவயரூப துக்கபரித்தியாகமே சோகநிவர்த்தியாம். செய்யத்தக்ககிருத்தியமெல்லாஞ் செய்யப்பட்டது. எய்தத்தக்க பலமெல்லாம் எய்தப்பட்டதென்னுஞ் சகசபூரி துஷ்டியுண்டாயிருப்பதே நிரங்குசதிர்ப்தியாம்.

சோகநிவர்த்தி நிரங்குசதிர்ப்தியென்னும், இரண்டவஸ்தையும், அபரோக்ஷ ஞானபலமாம். சுயம்பிரகாச சித்ரூபனான ஆத்மனுக்கு நித்தியாபரோக்ஷத்துவமுண்டென்கையால், அவனுள் அஞ்ஞானதி சத்தாவஸ்தைகூட அறியாததோவென்றால், திருஷ்டாந்தம். தச புருஷரொன்றுக்கூடி நதியைக்கடந்துபோய்த் தம்மைப்பராமரிக்குஞ் சமயத்தில், அவரில் நவசங்கியாபுருஷரையெதிரிட்டெண்ணித் திரிவா னொருபுருஷன் தன்னைத் தசமனென்றறியாததே அஞ்ஞானமாம். பின்பு தசமனில்லை அவனிருந்தால் தோன்றுனேவென்னும் உபயப்பிராந்தியே அஞ்ஞானகாரியமான ஆவரணமாம். பின்தசமன் நதியின் மிருதனானென்பதே விக்ஷேபம். பின்வேறொரு ஆப்தவசனத்தால் தசமனை சுவர்க்கம்போலுண்டென்றறிவதே அந்தத் தசமனில்லையென்னுமுதல் ஆவரணத்துக்குவிரோதியான பரோக்ஷஞானமாம். பின்னவசங்கியா புருஷருடனே கூட்டிக்கிரமத்திலெண்ணி நீயேதசமனென்று தெளிவிக்கத்தானே தன்னை சாக்ஷாத்காரமாக அறிவதே தசமன்றேன்

ருஞேனென்கின்ற இரண்டாமாவரணத்துக்கு வி ரோதியான அபரோக்ஷஞானமாம். பின்தசமன்மிருத துக்கம்விடுவதே சோகநிவர்த்தியாம் பின்னிசஸ்திதி யாயிருப்பதே நிரங்குசதிர்ப்தி.

வேதவாக்கியத்திரயம்.

விதிவாக்கியம், நிஷேதவாக்கியம், சித்தார்த்தபோ தவாக்கியமெனத்திரிவிதமுண்டு, அவற்றுள். யக்கியா திசெய்யவேண்டுமென்பதேவிதிவாக்கியமாம். சுரா பானாதி செய்யக்கூடாதென்பதே நிஷேத வாக்கிய மாம். விதிநிஷேதசூனியமாய் பிர்ம்மாத்தும வைக்கி யவஸ்துஞ்மாத்திரம்போதிப்பதே சித்தார்த்தபோ தவாக்கியமாம்.

மகாவாக்கியம்.

அந்தச்சித்தார்த்த போதவாக்கியம், இருக்கு, எசுர், சாம, அதர்வணமென்னும் நான்குவேதங்களி லும் கிரமத்தில், பிரதிபாதிக்கப்பட்ட (பிரக்கியான பிர்ம்ம,) (அகம்பிரமாஸ்மி,) (தத்துவம்சி,) (அயமா த்துமாபிர்ம்மமென) நான்குமகா வாக்கியமுண்டு. அவற்றுள், முக்கியமானதத் துவம்சிமகாவாக்கியத் துக்கு தத் துவம் அசியெனப்பதத்திரயமுண்டு. அ வற்றிற்கு,பிர்ம்ம, ஆத்தும,ஐக்கமென்று கிரமத்தில் பதத்திரயார்த்தமுண்டு. பின்னபதபதார்த்த வாக்கி யங்களுக்குச் சாமானாதி கரணசம்பந்தம்,விசேஷண விசேஷியசம்பந்தம், லக்ஷியலக்ஷணசம்பந்தமெனக் கிரமத்தில் சம்மந்தத் திரயமுண்டு. பதபதார்த்தங்க

ளுக்கு வாச்சியார்த்தம், லக்ஷியார்த்தமென அர்த்தத் துவயமுண்டு. அவற்றுள், பூர்வோக்த துலாதிதனு த்திரயமுண்டு சமஷ்டிரூபானவிராட்புருஷன், இரணியகர்ப்பன், அந்தரியாமியென்னுமீசுவரர்களும், பிர்ம்மமுங்கூடி தப்தாயபிண்டம்போல ஏகாகாரமாகக்காண்பதேதத்பதத்துக்கு வாச்சியார்த்தமென்றும், முக்கியார்த்தயென்றும், அபிதார்த்தமென்றுஞ் சொல்லப்படும். தனுத்திரய வியஷ்டிரூபரான விசுவ-தைஜச- பிராக்கியசீவரூபமும், பிரத்தியெகாத்துமனுங்கூடி தப்தாயபிண்டம்போல ஏகாகாரமாகக் காண்பதே துவம்பதத்துக்கு வாச்சியார்த்தமென்றும், முக்கியார்த்தமென்றும், அபிதார்த்தமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

விராட்புருஷாதிகளை வேறுபடுத்தின நிருபாதிக பிர்ம்மமே தத்பதத்துக்கு லக்ஷியார்த்தமென்றும் சோதித சுத்ததத்பதார்த்தமென்றும், சொல்லப்படும்.

விசுவாதிகளை வேறுபடுத்தின நிருபாதிகப் பிரத்தியெகாத்துமனே துவம்பதமதுக்கு லக்ஷியார்த்தமென்றும் சோதித சுத்த துவம் பதார்த்தமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

அந்தலக்ஷணவாக்கியமாவது-சகர்லக்ஷணை - அசகர்லக்ஷணை - சகதசகர்லக்ஷணை யெனத்திரிவிதமுண்டு. அவத்திற்குக் கங்காயாமகோஷப் பிரதிவசதிகுந்தாப் பிரவசந்தி சோயந்தேவதத்தகா எனக்கிரமத்திலுதாகரணத் திரயமுண்டு. அவற்றுள்.

கங்காயாம் கோஷப்பிரதிவசதிக்கு, அர்த்தம்-கங்காசத்தம் பிரவாகரூபமான தன்முக்கியார்த்தகோஷம், இடைச்சேரிக்காசிரய மாகாமையால், அதை விட்டு அதன்தீரத்தைப்பற்றும். இதுஜகர்லக்ஷணை

குந்தாப்பிரவசந்திக்கு அர்த்தம்-குந்தசப்தம்தன் முக்கியார்த்தத்தை விடாமல், குந்ததாரிகளைப்பற்றும், இது அஜகர்லக்ஷணை.

சோயந்தேவதத்தகா என்றது சகாவென்னுஞ்சப்தம் பூதகாலதேச வயோவிசிஷ்டனை, தேவதத்தனைச்சொல்லும், அயமென்னுஞ்சப்தம், வர்த்தமான காலதேச வயோவிசிஷ்டனை தேவதத்தனைச்சொல்லும்; இந்தவுபய விரோததர்மமுள்ள, பதார்த்தங்களுக்கு ஐக்கியங்கூடாமையால், அந்தவுபயதார்த்தத்திலுள்ள விரோததர்ம்மாங்கிசம் விட்டு அவிரோத தர்ம்மாங்கிசமான தேவதத்தனைமாத்திரமே அங்கிகரிக்கப் பின் அவனேயிவன் இவனேயவனென்றிப்படித்தாதாத்மியமாமென்று இப்படிச்சொல்லுவதேஜகதஜகர்லக்ஷணையென்றும், அர்த்தலக்ஷணையென்றும், பாகத்தியாகலக்ஷணையென்றும், பரியாய்நாமமுள்ளதாய், அசியென்னும்பதத்துக்கு,உதாகரணமாய், இதுவொன்றே சொல்லுதற்கு யோக்கியமாம். அதெப்படியென்றால், தத்தென்னும்பதம், வாச்சியார்த்தமான,சர்வ்வஞ்ஞத்துவாதி குணவிசிஷ்டனை பரோக்ஷனன்ஈச்சுரனையே சொல்லும். துவம் என்னும்பதம் வாச்சியார்த்தமான கிஞ்சித்து

வாதி சனகுணவிசிஷ்டனை அபரோக்ஷனை கிதாபர
சிவனையேசொல்லும். இந்தவுபயவிரோததர்மமுள்
ள பதார்த்தங்களுக்கு, ஏகத்துவங்கூடாமையால்,
அசியென்னும்பதம், அந்தவுபயபதார்த்தகதபரோ
க்ஷத்துவ, அபரோக்ஷத்துவாதி விரோததர்மாங்கி
சம்விட்டு, அவிரோததர்மமாங்கிசமாகிய சைதந்திய
மாத்திரமானலக்ஷியார்த்தமாகிய பிரம்மகூடஸ்தனை
யங்கிகரிக்க, அதுவேயிது இதுவேயதுவென்றிப்படி
த் தாதாத்மியகஞ்சொல்லும். பின், அந்தவுபயலக்ஷி
யார்த்தங்களில்,பரோக்ஷத்துவ அபரோக்ஷத்துவாதி
களை, அவித்தியாகற்பிதமென்று போதிப்பதே சபல
மாய ஆத்துமா அகண்டாகாசபோதமாத்திரசித்தே
யென்பது வாக்கியார்த்தம்.

சுருதியுக்தவாக்கியம்.

தத் துவமசிவாக்கியத்தால், பிரத்தியெகாத்மபர
மாத்துமருக்கு ஏகத்துவமாகையால், கடாதிவுபா
திசேதித்து, ஆகாசமொன்றென்பதுபோலவும், ரா
மச்சந்திரனை மனுஷத்துவம் விடுவித்து, நீயேவி
ஷ்ணுவென்பதுபோலவும், கர்ணனைவியாதபாவம்
விடுவித்து, நீயே குந்திபுத்திரனென்பதுபோலவு
ம்,தசமன்மரணதுக்கம் விடுவித்து நீயேதசமனெ
ன்பதுபோலவும், சுவாபசித்தார்த்த மல்லாமல்
ஒருபுருஷனுக்கே சுவர்க்கமுண்டென்னும் வாக்கிய
ம்போல அபேக்ஷையுண்டாக்குகிற அர்த்தவாதமெ
ன்றும், பிரதிஷ்டேவதாரூபமென்னும் வாக்கியம்

போல உபாசனுபரமென்றும்,மனுஷனைத்தேவேந்தி ரனென்னும் வாக்கியம்போல ஸ்துதிபரமென்றும், ஆனையாசனென்னும் வாக்கியம்போல உபசாரமெ ன்றும், அக்கினிமாணவகனென்னும்வாக்கியம் போ லக்குணசாதிரிசியமென்றும், இது பேகாவின்தேக மென்னும் வாக்கியம்போலச் சாதிவியக்திபரமென் றும்,கடம் மிருத்திகைக்கு அனந்நியமென்னும்வாக் கியம்போலக்காரியகாரண மென்றும், நீலோற்பல மென்னும் வாக்கியம்போலக்குணகுணித்துவமென் றும், க்ஷீரந்ததிக்குப் பேதமென்னும்வாக்கியம்போ ல விகாரமென்றும், வாரிகணங்களுக் கேகமென்னு ம் வாக்கியம்போல அங்கிசாங்கிசமென்றும், பிம்ப ப்பிரதிபிம்பங்களுக்கு ஐக்கியமென்னும் வாக்கியம் போலப் பிம்பப்பிரதிபிம்பவாதமென்றும்,வெகுவித த்தால் இப்படிப்பேதபரமாய் விகற்பித்துச்சொல்வ சுருதி விரோதமாம்.

முத்திசம்சயநிரசனம்.

சகல பிரபஞ்சத்துக்கும் மித்தையாதுவஞ்சொ ல்லும் வேதாந்தபக்ஷத்துள், சுருதிவிசாரத்தால் சு த்தியமான முத்தியெப்படியாமென்றால், பிராந்திவா னசொப்பன வனிதா சம்போகத்தில் சத்தியமாகவி ரியம்விடுவது போலவும், சிலாகற்பிதபைரவாதிதே வதாசேவையில், சத்தியமானசம்பத்தாதி சித்திபோ லவும், யதார்த்தமல்லாத தர்ப்பணப் பிரதிபிம்பாதி களிற், சத்தியமானமுகலாவண்ணியாதி திர்ஷ்டமா

வதுபோலவும், பிரபஞ்சத்தில் மகசுருதிவிசாரத்தா ல் பரமார்த்தமானமுத்திசித்தம்.

முத்திவிக்னத்திரயம்.

அஞ்ஞானம், சமுசயம், விபரீதமெனமுத்திவிக் னத்திரயமுண்டு. அவற்றுள் நான்பிர்ம்மமல்ல வெ ன்பதே,அஞ்ஞானம்.நான்பிர்ம்மமாமோ இல்லவோ வென்பதெசம்சயம். நான்பிர்ம்மமானலும் சுருதி யுத்தியால் முன் சீவபாவமெனக்கிருக்கின்றதென்கி றதேவிபரீதம்.

அஞ்ஞாஞதிகளுக்குவிரோதத்திரயம்.

சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனமெனக் கிரமத்தி ல் அந்தஅஞ்ஞாஞதிகளுக்கு விரோதித்திரயமுண் டு. அவற்றுள் சுருதிவிசாரத்தால் சூதகாதிகளில் இ டபுத்தியாவதெப்படியோ, அப்படிப் பிரத்தியெகா த்துமப்பிர்ம்மைக்கியமென்னும் உபநிஷத்துவாக்கி யத்தால், சத்தவிதலிங்கதாற்பரியம் அவதரிப்பதே சிரவணம். அந்தச்சுருதி அர்த்தத்தையுத்தியாதிகளா ல், சிந்தனைசெய்வதே மனனம். அந்தநிச்சயமான அர்த்தத்திற் சித்தம் நிச்சலமாயிருப்பதேநிதித்தியா சனம். அவற்றுள்.

சிரவணத்திலுற்பன்னமானஞானத்தால் ஆத்தும சாக்ஷாத்காரமாகையால் சிரவணமே முக்கியாங்கி மனன, நிதித்தியாசனம். அதற்குச்சககாரிகளாகை யால் முக்கியமல்ல. பாகியமான திருஷ்டாந்தம்

அந்தப்பிரகாசமான தீபத்தின், சஞ்சலாவஸ்தையில், காரியசாமர்த்தியமில்லாமையால், வாயுசஞ்சாரத்துக்கு மறைவு கடுவதுபோல, மனனம் அத்துடைய கிரியைத்தூண்டிப்பிரச்சுவலிதஞ் செய்வதுபோல, நிதித்தியாசனம்.

சத்தவிதலிங்கதாற்பரியம்.

உபக்கிரம், உபசங்காரம், அப்பியாசம், அபூர்வதை பலம், பூதார்த்தவாதம், திருஷ்டாந்தமென்சத்த விதலிங்கதாற்பரியமுண்டு. அவற்றுள் சிருஷ்டிக்குமுன் சகத்து சத்ரூபப்பிர்ம்மமேயாயிற்றென்று பின்னந்தப்பிர்ம்மத்துக்குச் சுவகதாதிபேதத்திரயம்நேதித்து அகண்டாகாசத்தைச்சொல்லுவதே, உபக்கிரமம். நாமரூபாத்மகசகத்தை அந்தப்பிர்ம்மத்திலேலயஞ்செய்து பிரத்தியெகாத்துமனுக்கு அந்தப்பிர்ம்மத்துடனே, ஏகத்துவம்போதித்து, அந்தப்பிர்ம்மம், அத்துவைதமென்றுசொல்வதே, உபசங்காரம். உபக்கிரமம், உபசங்காரமென்னுமிரண்டுங்கூடியொருலிங்கமாகும். பிரத்தியெகாத்துமனே, பிர்ம்மமென்றுமறுத்துஞ்சொல்வதே அப்பியாசம். அந்தப்பிரத்தியெகாத்மனுக்குப், பிரத்தியக்ஷாதிபிரமாணதித்துவங்களைச்சொல்வதே அபூர்வதை. அந்தப்பிரத்தியெகாத்ம னொருவனை யறியப்படுகையால், சகலமும் அறியப்பட்டதென்று சொல்வதேபலம். பிரத்தியெகாத்துமசுரூப நிர்விகாரபிர்ம்மத்துக்குச், சிருட்டியாதி சகத்துச்சிந்தனை யென்னு நியாயமுண்டா

கையால், சகத்து சிருஷ்டியாதி அனுக்கிரகாந்தமான பஞ்சகிர்த்திய கர்த்திருத்துவஞ்சொல்வதே பூதார்த்தவாதம். கடத்துக்குமிர்த்திகை தந்துவுக்குஞர்ணாபி நிமித்தம்போலச், சகத்துக்குக்காரணம் பிரம்மமென்றுசொல்வதே திருஷ்டாந்தம்.

மனனசகாயத்திரயம்.

யுக்தி, தர்க்க, அனுமானமென மனனத்துக்குச் சகாயத்திரயமுண்டு. அவற்றுள் ஆத்துமா அநேகராய் வியாபகரென்னும், சாங்கியாதிமதத்துள், அந்தச்சமஸ்தாத்துமருக்கும் பிரத்தியேக சரீரங்களில் சம்பந்தமுண்டாகையால், இவனுக்கேயிந்தச்சரீரம் போகசாதனம். அந்நியருக்காகாதென்று போகஸ்திதிசொல்லக்கூடாது. இவன் சுகிர்தாதிகளால் தேடப்பட்டதாகையால் இந்தச்சரீரமிவனுக்கே, அந்நியருக்கில்லை யென்னின் சுகிர்தாதிகமுஞ் சர்வருக்குமுண்டு. இவன் பூர்வதேகாபிமானத்தால் செய்யப்பட்ட சுகிர்தாதிகம் இவனதேயென்னில், அந்த அபிமானமும் பூர்வதேகத்திலிருந்த அநேகாத்துமருக்கு முண்டென்றிப்படிச் சர்வசாங்கரியமான அனவஸ்தாதூஷணம் நிராகரிக்கிறதற்கு அசக்கியம். அதெப்படியென்றால், சர்வாத்துமராயிருப்பாராகில், பின்னேகாத்துமபக்ஷத்தில் போகவிவஸ்தையாகாதென்று, நாநாபக்ஷமாசரித்தாலும், போகவிவஸ்தைகூடாது. ஆகையால் ஏகாத்துமபக்ஷத்தில் பிம்பப்பிரிதி பிம்பநியாயத்தால், உபாதிகளான அந்த

க்கரணத்திருண்டிய ஸ்தம்பகாலுஷ்யாதி நாநாத்துவதசையால், விசித்திரபோகஸ்திதி சொல்பமென்பதேயுக்தி. தர்க்க அனுமானலக்ஷணம். அருஷ்மிசிராசாரியாதிகளால், கண்டனாதிகளில் பிரசித்தம்-இது சுகானுபவப்பிரகாரணமாகையால், கிரந்தம் வெருவாமென்னும் பீதியால் பிரதிபாதிக்கப்பட்டதில்லை.

நிதித்தியாசன யோகபஞ்சகம்.

மந்திரயோகம், ஸ்பரிசயோகம், பாவயோகம், அபாவயோகம், மகாயோகமென நிதித்தியாசனரூபயோகபஞ்சகமுண்டு. அவற்றுள், பிரணவாதி மந்திரானுசந்தானத்தாற் பரமாத்துமனிடத்தில் மனோலயமாவதே மந்திரயோகம். அந்தமந்திரயோகசகிதமாய் மனோபவனங்களொன்றாய், மூலாதாரத்திலிருந்து சுழிமுனைநாடிமார்க்கத்துள்ளேளயிச், சிரோமத்தியகதபரமாத்துமதேசசினுள், அந்தமனோலயமாவதேஸ்பரிசயோகம். சுவர்க்கமேமூர்த்தா, திக்குகளேசுரோத்திரம். சந்திரசூரியரே நேத்திரம். அக்கினியேமுகம். அந்தரிக்ஷமேநாபி. பூமியேபாதமானஈச்சுரனுடையவிராடபுருஷரூபத்தைத் தியானித்துப்பின்னும், அபரிமித சகஸ்திராபரணசகிதமான ஈச்சுரனுடைய திவ்வியமூர்த்தியைத்தியானித்துப், பின்னந்த அவயவங்களை ஒன்றொன்றாய்விட்டு நின்ற அவயவிமாத்திரமான, சத்ரூபப்பிர்ம்மத்தில், மனோலயமாவதே பாவயோகம். கரணகோசரமாகாத பிர்ம்மாண்டத்துக்கு, அதீதமான நிருபாதிக பிர்ம்மத்தில் மனோலயமாவதே அபாவயோகம். சதோதயலயத்திலும், அதி

யேன் அறிவேனென்பதிலும் தனக்கொரு ஆனியு மில்லாமல் ஓரேபிரகாரமான பிரத்தியெகாத்துமப் பிர்ம்மத்தில் மனநிலையமாவதே மிகாயோகம்.

பிரதிபந்தத்திரயம்.

பூதப்பிரதிபந்தம் வர்த்தமானப்பிரதிபந்தம், ஆகாமியப்பிரதிபந்தமென ஆத்துமசாக்ஷாத் காரத்துக்குவிரோதித்திரயமுண்டு. அவற்றுள், மோக்ஷாபேக்ஷையால் சர்வசங்கபரித்தியாகம் பண்ணி, ஸ்ரீகுருவையடைந்து சிரவணாதிகஞ் செய்தாலும், முதல் கிரகஸ்தாசிரமத்தில் போகித்திருந்த வனிதாதிவஸ்துக்களை ரூப யௌவன சிங்காராதிசற்குணங்களனுபவித்தமை சமஸ்காரபலத்தால் வந்து வந்து உனக்குச்சுகதுக்கத்தை அடிக்கடிகொடுத்துச்சிந்திப்பித்து, ஆத்துமனைச் சாக்ஷாத்காரமாகவொட்டாததேபூதப்பிரதிபந்தம். சட்புத்தி ஜனசங்கதிவிஷயாசக்திக்கு தர்க்காபிமான சபலத்துவாதிகள் தத்துவவிசாரஞ்செய்தாலும், ஆத்மனைச்சாக்ஷாத்காரமாகவொட்டாததே வர்த்தமானப்பிரதிபந்தம். உனக்குச் சிலசனனம் வந்தாலல்லது பிராரத்தவிஷயந்தீராதென்கிற புத்தியோடு, பிர்மமலோக வாஞ்சையென்கிற தோஷத்துவயயுக்தனாயிருந்து, வேதாந்தமறிந்தாலும் ஆத்துமனைச் சாக்ஷாத்காரமாகவொட்டாததே ஆகாமியப்பிரதிபந்தம்.

அவதித்திரயம்.

அந்தப்பிரதிபந்தங் கெடுவதற்குக் காரணமாக ஞான வைராக்கிய உபரதியென்னும், முக்கியசா

தனங்களை இடைவிடாதப்பியாசஞ்செய்கிறதற்குக் காரண சொரூப காரியமென்னு மூன்றுலக்ஷணங்களைக்கிரமத்தில் வெவ்வேருகச்சொல்லும். அதெப்படியென்றுல், ஞானத்துக்குச்சிரவணமே காரணம். ஆத்துமாகங்காரத்தினுடைய அத்தியாசவைக்கியம் வேறுசெய்வதேசொரூபம்.

அகங்காரகதசம்சாரரக்ஷகத்துவமேகாரியம், வைராக்கியத்துக்கு வனிதாதிவிஷயங்களில் அநித்தியத்துவாதி தோஷதரிசினமே காரணம். மேலெந்தப்பிரகாரத்திலாறுலும், அகங்காரம்விடுவதேசொரூபம். அந்தவிஷயங்களில் புகாததேகாரியம். உபரதிக்கு, இயம நியமாதி, அஷ்டாங்கயோகமே காரணம். மனோநிச்சலசித்தியே சொரூபம். மனோமக்கினமாயிருப்பதேகாரியம்.

தேகாத்துமபாவங்கிடமானதுபோலப் பிர்ம்மமே தானென்னுங் கிடபுத்தியே, ஞானவதி. பிர்ம்மலோகாதிதிரிணிகரமே. வைராக்கியாவதி. சுழுத்தனைப்போலச்சகல காரியஸ்மரணமே உபரதியவதி. அந்தஞானவைராக்கியோபரதிமூன்றுஞ் சித்தித்தால் அவனுக்குமகாதபசின்பலமாம். அவற்றுள் ஞானமின்றி வைராக்கியம் உபரதியிரண்டும் சம்பூரணமாறுலும், அவனுக்குமுத்திகூடாது. மகாசுகஸ்தானமான,பிர்ம்மலோகப்பிராப்தியாம். ஞானமொன்றிருந்துவைராக்கியம் உபரதியில்லாதவனுக்கும், மரநுனிமுறிந்தால், அதன்மேலிருந்தவனுக்குப் பதனை

யிச்சையில்லையாயினும்,பதனம் சுபாவம். அதுபோலத் தேகாந்தத்தில் முத்திசித்தம். அதுவனைக்கும், பிராரத்தசஞ்சிதசுகதுக்கானுபவமுண்டென்பது சித்தம்.

ஞானபூமிசப்தகம்.

சுபேச்சை, சவிசாரணை, தனுமானசி, சத்துவாபத்தி, சமுசத்தி, பதார்த்தாபாவனை, துரியகாமியெனசப்தஞான பூமியுண்டும். அவற்றுள் நான்மூடனுயிருக்கக்காரணமென்ன ஸ்ரீகுருவினலறியவேண்டுமென்பதேசுபேச்சை.மேல்குருசாஸ்திராதியாற்சனித்தகிஞ்சித்ஞானபலத்தால், சதாசாரபிரவிர்த்தியேவிசாரணை.மேல், சுபேச்சைவிசாரணையின்பலத்தால், விஷயாசத்தைகெடுவதேதனுமானசி. மேல்அந்தப்பூமிகாத்திரயாப்பியாசபலத்தால்,சாக்கிரப்பிரபஞ்சமெல்லாம்சொப்பனமென்றுகண்டு ஆத்மாவினுடைய சின்மாத்திரானுசந்தானமே சத்துவாபத்தி. மேல் சகலபிரபஞ்சமும்தோற்றுதலடங்கிச், சுழுத்தியைப்போலாத்மசின் மாத்திராக்ஷித்துவமேசமுசத்தி. மேல் சர்வவ்வாசனுபலத்தால் காடநித்திரையடைந்தவன்போலான்ந்தாத்மனிடத்திலயமாவதே பதார்த்தாபாவனை.மேல்உண்டென்றது இல்லையென்றது அக்கிருதி. நிரங்கிருதி தோற்றுதேகேவலம். ஒருப்திருபமான அத்துவைதப்தத்தில்வெளியில்வெறுங்கடம்போல உள்ளும்புறமுஞ் சூனியமாயிருப்பதேதுரியகாமி.

சட்சமாதி.

அந்தவுபாதிக்கனுசாரிகளான திரிசியானுவித்த, சத்தானுவித்த. நிர்விகற்பமென்பாஃகியாப்பியந்தர பேதத்தால் சட்சமாதிகளுண்டு. அவற்றுள் கடாதி விஷயசமூகத்துள், ஒன்றனைக்குறித்து அதனுடைய நாமரூபமான மாயாங்கிசங்களிரண்டையும் பிரித்து அதனுள் அஸ்திபாதிப்பிரியமென்னுஞ்சச்சிதானந்தப்பிர்ம்மாங்கிசத்திரயங்களை, அனுசந்தானஞ்செய்வதேபாஃகியதிரிசியானுவித்தசவிகற்பசமாதி. அகண்டசச்சிதானந்தாத்துவிதியசொரூபம்பிர்ம்மமென்றுநியானிப்பதே பாஃகியசத்தானுவித்த சவிகற்பசமாதி. இந்தச்சமாதித்துவயாப்பியாசபலத்தால் பிர்ம்மானந்தஸ்தானத்தில், மனோமக்கினமாய் நிஸ்தரங்கசமுத்திரம்போல நிச்சலாத்துமகமாயிருப்பதே பாகிய நிர்விகற்பசமாதி. மனோகதகாமசங்கற்பாதிகளே திரிசியம். நானிதற்குசாக்ஷியென்னும் அனுசந்தானமே அப்பியந்தரதிரிசியானுவித்த சவிகற்பசமாதி. அசங்கசச்சிதானந்த சுவயம்பிரகாசமேநானென்றுசிந்தனைசெய்வதே அப்பியந்தரசத்தானுவித்தசவிகற்பசமாதி. அந்தச்சுவானு பூதிசுகாவேசத்தால் திரிசியசப்தமிரண்டும்விட்டு, நிவாததீபம்போல நிச்சிந்தரூபமாயிருப்பதே அப்பியந்தர நிர்விகற்பசமாதி. இந்தச் சட்விதசமாதிகளினின்று கழித்த யோகீச்சுரன்மனம் எங்கெங்கேசஞ்சரிக்கதோவங்கங்கேசமாதியாம்.

ஞானபலசதுஷ்டயம்.

துக்காபாவ, சர்வ்வகாமாப்தி. கிருத கிருத்தியத்துவம், பிராப்த, பிராப்பியத்துவமென ஞானபலசதுஷ்டயமுண்டு. அவற்றுள் துக்காபாவம் இகபரலோகபேதத்தால்துவிதமாம். அவற்றுள் தூலசரீரத்தில்வியாதிதுர்க்கந்தத்துவகுரூபத்துவாதிகளும், சூக்ஷுமதனுவில் காமக்குரோதாதிகளும், காரணதேகத்தில்அந்தவியாதியாதிகளுக்குப்பீசபூதமானசமஸ்காரங்களென்னும்திரிவிதசந்தாபமே, இகலோகதுக்கம். மித்தியாத்மகமாயாகாரியமான தூலசரீராதிகளைவேறுசெய்விக்கப்பட்டஅத்துவிதியனை பிரத்தியெகாத்தும ஞானதின்மேலே பரமார்த்தமானபோக்கியபோக்திருக்களில்லாமையால், அந்தத்துக்கத்திரயசம்பந்தமில்லாதிருப்பதே, இகலோகதுக்காபாவம். சுகிர்தமெப்படிவருமோ, துஷ்கிருதமெப்படிப்போமோவென்னுமிந்தச்சிந்தனையே பரலோகதுக்கம். சம்மியஞானனந்தரம். கமலபத்ரோதகம்போலஅந்தக்கர்மத்துவயங்கூடுவதில்லை. எப்படியென்னின் காஷ்டத்தில் நெருப்பிருக்கும். அந்நெருப்பில் காஷ்டமிராததுபோலக்கர்மத்துவயவிவகாரத்தில் விவேகியிருப்பன். அவனுள் அந்தக்கர்மத்துவயவிகாரமில்லாமையாலும், தாவானலம் பொருந்தப்பட்டபர்வதத்தை ஒருபக்ஷிமிருகங்களும்சேராததுபோல ஞானக்கினிசொரூபனை அசுசிர்தாதிகள்பொருந்தாமையாலும், அந்தச்சிந்தனைதோன்றுகிருப்பதே பர

ரு லோகதுக்காபாவம். சர்வைச்சுவரிய சம்பன்னனு
ன சார்வபௌமாதி யிரணியகர்ப்பாந்தம் உத்த
ரோத்தர்மா யிருக்கத்தக்க சதகுணோத்த ராநந்த
ங்களெல்லாம் நிவர்த்தனை விவேகிக்குண்டாயினு
ம், அந்த வாநந்தங்களெல்லாம், பிர்ம்மாங்கிசங்க
ளாய் அகண்டாநந்தம் சித்திக்கையால், அதுவே
சர்வகாமாப்தி அந்தவிவேகிக்குத் தத்துவ ஞான
மாகிறதற்கு முன் இகலோக சம்பந்தமான இஷ்
டப்பிராப்தி அநிஷ்டநிவர்த்திப்பொருட்டாகக் கிரு
ஷிவாணிச்சியாதிகளும், சுவர்க்காதி சித்திப்பொருட்
டாக யாகோபாசனதிகளும், மோக்ஷசாதன ஞான
௬ சித்திப்பொருட்டாகச்சிரவணதிகளுமென்னும்திரிவி
௭ தகர்த்தவ்வியமாயிருக்கும். இந்தத் தத்வஞானமான
பின் சமுசார இகபோகஇச்சையில்லாமையால்,கிரு
ஷிமுதலான வியாபாரமுமில்லை. கவாக்ஷிகசூரியகி
ரணத்தில்,காண்பிக்கிற பரமாணுக்கள், வெளியிலிரு
க்கிற பிரகாசத்திற்காண்பியாததுபோல,அஞ்ஞானிக்
குவிஷயமானகர்ம்மமெல்லாம், சம்மியக்ஞானமத்தி
யையில் தோன்றுமையால்,யாகோபாசனதிகளும்,அ
னுஷ்டிக்கத்தக்கதில்லையாய்ப். பிர்ம்மாநந்தசாக்ஷாத்
காரமாகையால்,சிரவணதிகமெல்லாம்கிருதப்பிராய
மாம். இதுவே கிருதகிருத்தியத்துவம், தனக்கு விசி
ஷ்டபுண்ணியபரிபாக முமூக்ஷத்துவ குருபாத சா
ஸ்திரசிரவண ஆத்துமாநாத்துமவிவேக அஞ்ஞான
நிவர்த்தி. ஆத்துமசாக்ஷாத்கார சமுசாரதுக்கநிவர்த்
தி, நிசாநந்தாதிசித்திகளே பிராப்தப்பிராப்பியத்து
வம்.

வித்தியாத்துவயம்.

சீவன்முத்தி, விதேககைவல்லியமென, வித்தியாத்துவயமுண்டு. அவற்றுள் விவேகிக்கும் அகமாத்திமருக்கும், அந்நியோந்நியசம்பந்தலக்ஷணம்,சமானமாயிருந்தாலும், விவேகிக்கு இதயக்கிரந்தியெல்லாம், சிதைந்தமையால், பரசரீரமெப்படியோ, அப்படியே சுவயுசரீரத்திற்கூட அபிமானமில்லை. பிராரத்தபோகம் அனுபவசாம்மியமாகையால், சாக்ஷாத்காரமற்ற பாலாதிகள்போல,மந்தானுசந்தானத்தால், போகநிரபிமானமுமாய்க் கடமுற்பத்தியானதற்குமேல்குலாலன் சக்கரம் பிரமிக்குமாபோலப்பிராரத்தவாசனைபலத்தால், சஞ்சரிக்கிறதேசீவன்முத்தி.

பிர்ம்மஞானோதயமானபின்,சூரியோதயத்தால், இருள்கெடுவதுபோல, ஞானத்தால் அஞ்ஞானகாரியமான சரீராதிகமழிந்து, விதேககைவல்லியமாகாமல்,முத்தியையில், சீவன்முத்திகற்பனையெப்படியென்னில், விவேகத்தால்ரச்சுசர்ப்பப்பிராந்திகெட்டாலும்,தற்காரியமான பயகம்பிதமிருப்பதுபோல,ஞானத்தால், அஞ்ஞானமழிந்தாலும் தற்காரியமான சரீராதிகளுக்குஸ்திதியுண்டாமாகையால்,பிர்ம்மவித்தியோற்பத்திசமகாலத்தில் நிஸ்சேஷமாய்,அஞ்ஞானத்துடன்கூடின தேகபதனமாவதல்லது, பிர்ம்மவித்தியர்க்கும்பிரதாயம்விச்சித்தியாம். ஆயினப்படியாயிற்றென்னையாயின்,ஈச்சுரனால் பிர்ம்மன்பிர்ம்மனால்,பிரசாபதி-பிரசாபதியால்,மநு-மநுவால், சகலருமறிந்தாரென்று பிர்ம்மவித்தியாசம்பிரதாயஞ் சொல்லுகி

ற சாங்கேத்ரக்கியசுருதிக்குவிரோதமாம். ஆயினும், அஞ்ஞானிக்குச்சீவன்முக்தி சித்திக்கும்பொருட்டாய்ப்பிராரத்தகர்ம்மவாசனஞ்ஞானலேசசத்பாவம்அங்கிகரிப்பதனல், தேகஸ்திதியும், சிஷ்யோபதேசாதிகமும், சித்தித்திருக்கும்.சீவன்முத்தனுக்குச் சஞ்சித கர்ம்ம ஞானக்கினியால் சுவல்பப்புல்லுப்போலத் தகனப்படும். பிராரத்தகர்ம்மம் புசித்துத்தொலையும். ஆகாமியகர்ம்மம் அநாதிகாரியமாகையால் பலியாதென்று அனுமியிக்கப்படும். ஞானக்கினியால் தகனமான சஞ்சிதகர்ம்மமே பிராரத்தபோகமீவதனல், மூன்னுக்குத் தேகோற்பத்திசெய்யுமென்னில், வறுத்தகடலைமுதலானது புசிக்கிறதற்கு மாத்திரம் உபயோகமாவதல்லது அங்குரோற்பத்திக்குக்காரணமாகாததுபோலஞானக்கினியால் தகனப்பட்டகர்ம்மம்பிராரத்த போகத்துடனே தீருவதல்லது,சன்மாந்தரத்துக்கேதுவல்ல. அந்தப்பிராரத்த கர்ம்மமானதுலோகயாத்திரைகளை,அதிகாரியாத அஸ்மதாதிகளுக்கேயேக்தேகத்திலேயோக்கியமாம். அப்படித்தீராதிருந்தாலும், ஞானத்துக்குவிரோதானமில்லை. எப்படியென்னில் பால்ய,கௌமார வார்த்திகாதிபேதமுண்டானலும்,ஒன்றேதேகமாவதெப்படியோ, அப்படியென்றறி. சகலவிஷயத்துக்கும் மித்தையாத்துவம்சாதிக்கப்பட்டஞானத்துக்கும், விஷயங்களுக்குஞ் சத்தியத்துவஞ் சம்பாதித்திருக்கும், பிராரத்தயோகத்துக்கும், அந்நியோந்நிய விரோதமுண்டாகையால், ஞானிக்கு அதெப்படிப்போகசித்தியாமென்றல் மித்தியாத்மக சொற்பனஇந்திரசாலாதிகளில், கிரம

த்தால்; வனிதாதி சுவர்க்காதிதோற்றங்களில்,மைது ன்றி, விஷயாதி, நிசபோகம்ாவதெப்படியோ அப்ப டியே வியாவகாரிக, பிராரத்தபோக விஷயங்களு க்குச் சத்தியத்துவதரிசன முண்டானாலல்லது ஆ காதென்கிற நியமமில்லை. ஆகையால் பிராரத்தபோ கத்துக்கும், ஞானத்துக்கும் அந்நியோந்நியவிரோ தமில்லை. அதனால், ஞானிக்கும் பிராரத்தபோகமு ண்டென்பது சித்தம். இவ்விடத்தில் பிராந்திகெட் டால், அந்தக்ஷணத்திலே சுத்திகாரசிதசொரூபத்து க்கு ஆனியாவதுபோல, ஞானத்தால் அஞ்ஞானம ழிந்தமாத்திரத்திலேசத்துப் பிரபஞ்சமுந் தோன்று வதில்லை. ஆகையால், விவேகிக்குப் பிரார்த்தபோக ம் எப்படியாமென்றால், சுத்திகாரசிதமென்பது நிரு பாதிகப்பிரம்மை. அதுகாரணத்தாற்றெளிந்தபோது, ரசிதசொரூபத்துக் கானியுண்டாம். இந்தச்சோபாதி கப்பிரம்மை அப்படியல்ல, தெளிந்தகுளத்தின் தீ ரத்திலிருந்தவன் தானந்தச்சலத்தில், அதோமுகனா கித் தோன்றுவது பொய்யென்று புத்திநிச்சிதமா னாலும், அந்த அதோமுகந்தோன்றியே யிருக்கிறது போல், அகங்காரசம்பந்தமான, சீவத்துவாதிகமெல் லாம், மித்தை,சத்தியமான பிரத்தியெகாத்மன் தா னென்றறிந்தாலும், சீவத்துவாதி பிரபஞ்சமிருப்பத னால், சீவன்முத்தனுக்குப் பிராரத்தபோகவிவகாரம் அங்கிகரிக்கவேண்டும்.

சீவன்முத்தனுக்குச்சற்குணசதுஷ்டயம்.

அந்தச்சீவன்முத்தனுக்கு மைத்திரி, கருணை, மு தீதை, உபேக்ஷையெனசற்குண சதுஷ்டயமுண்டு,

அவற்றுள்: சற்புருஷசிநேகமே மைத்திரி. துக்காத்மர்களிடத்தில் இரக்கமேகருணை. சுகிர்தாதிகாரிகளிடத்தில், சந்தோஷமேமுதிதை, பாபிகளிடத்தில்ராகத்துவேஷமில்லாததே உபேக்ஷை.

சீவன்முத்தனுக்குப்பஞ்சப்பிரயோசனம்.

சீவன்முத்தனுக்கு ஞானரக்ஷை, தபசு, சர்வ்வசமவாதம், துக்கக்ஷயம், சுகாவிற்பாவம், எனப்பஞ்சப்பிரயோசனமுண்டு. அவற்றுள் வாசனாக்ஷயம் மனோவியாபாரநாசங்களால், புத்தி நிர்ம்மலமாயிருப்பதே ஞானரக்ஷை; பின்னதனால் இந்திரியங்களும், மனசும் ஏகாக்கிரமேதபசு. பின் தபோநிஷ்டனுகையால், ஆபாலபண்டிதரெல்லாம் யோகீச்சுரரென்று ஸ்துதி, நமஸ்காராதிகள்செய்வதே சர்வ்வசம்வாதம். பின் அஸ்மிதாதிபஞ்சக்கிலேசமில்லாதிருப்பதே துக்கக்ஷயம், பின்னந்தச்சாதனங்களால், தனக்கொன்றும் பிரதிபந்தமில்லாதிருப்பதே சுகாவிற்பாவம்.

ஞானதசச்சின்னம்நிக்கிரானுக்கிரகம்.

அக்குரோத,வைராக்கிய,சிதேந்திரியத்துவ,தமை, க்ஷமை,சனப்பிரத்தியத்துவ, அலோப,தாத்திருத்துவ, அபய நிர்ம்மதமென ஞானதசச்சின்னமுண்டு.

அந்தச்சீவன்முத்தனால்,உதாசீன,பாபி,சிஷ்ய,பத்தசன நிக்கிரானுக்கிரகமுண்டாம்.

அவன்செய்கிறஅசத்தான சரித்திரங்கண்டு உதாசீனஞ்செய்கிறவனுக்குப்புண்ணிய க்ஷயமும், அப

ன் தரிசனபரிசனத்தால்;பாபிகளுக்குப் பாபக்ஷயமு ம்,அவனால்,சிஷ்யனுக்குமுத்தியும்,அவனையனுராகத் தாலாசிரயிக்கும் புத்தனுக்குச்சுகிர்தாதிசயமுமுண் டாம்.கத்திருத்வாதிகர்ம்மில்லாதசீவன்முத்தனல்வே தாந்தவாக்கிய சத்திய தாற்பரியானுகூலதர்க்க திரு ஷ்டாந்தாதிகளால், யத்ன புரசரமான பிர்ம்மோப தேசாதிகமெப்படியாமென்றால், அதிரோகிதபிர்ம்ம சொரூபமாகையால், ராகத்துவேஷாதிகளில்லாத ஈ ச்சுரனுக்கு, ஜனங்களுடைய சுகிர்த துஷ்கிருதவ சத்தால் அனுக்கிரக நிக்கிரகசேஷ்டையுண்டாவது போலச், சாதகருடைய சுகிர்தாதிப் பிரவாகவசத் தால் ஞானோபதேசாதிகளாம்.

பிராரத்தகர்ம்மசமஸ்காரசதுஷ்டயம்.

சீவன்முத்தரிற்சொல்லப்பட்டலக்ஷணங்களிலிரா மல், வெகுபிரகாரமாயிருப்பதென்னெனில்,பிராரத் தகர்ம்மசமஸ்காரமானது, தீவர, மத்திய,மந்த,சுத்த மெனச்சதுர்விதமுண்டு.அவற்றுள் சம்மியஞ்ஞானி யானாலும், போகதாற்பரியனைப்பசுவைப்போல,ஆ த்மப் பிரீதிமாத்திரமாயிருப்பதே தீவர சமஸ்கார ம். போக்துருக்குமுக்கியமானாலும், தான் ஆத்தும தாற்பரியனைப்பாலனைப்போல, விநோதமாத்திரமா யிருப்பதே மத்தியசமஸ்காரம். போகதாற்பரியத்தி ல் உன்மத்தனைப்போல நிச்சிதமில்லாதிருப்பதே ம ந்தசமஸ்காரம். சர்வவியாபாரமுமழிந்து நிருபாதிகா த்மனிடத்தில்தாற்பரியனைப் பர்முத்தனைப்போலப்

பரமசுகத்திலிருப்பதே சுத்தசமஸ்காரம். இப்படிப்பி ராரத்தசமஸ்காரத்திருந்த சீவன்முத்தர் நாநாவுர்த் தனைகளிலிருந்தாலும், ருகுகுடிலகதியாகிய நதிகள்ப ல்வும் சமுத்திரசம்பந்தத்தி லொன்றேயாவதுபோல மூடிவிடத்தில் பிர்ம்மசொரூபமாயிருக்கிற முத்திசுக ம் ஓரேபிரகாரமாம்.

பிராரத்தத்திரயம்.

இச்சாப்பிராரத்தம், அநிச்சாப்பிராரத்தம், பரே ச்சாப்பிராரத்தமெனத் தேவாதிகளா லுபகரிக்கிற பிராரத்தத்திரயஞ் சுகதுக்கரூபமாம். அவற்றுள்த னக்கு அபத்திய சேவகாதிகத்தால், துன்பம்வரு மென்றறிந்தவிடத்தும், விடாமற்செய்விக்கிறதே இ ச்சாப்பிராரத்தம். தான் செய்யமாட்டேனென்று லும் இராசாக்கினைபோல இம்சாதிகளைச் செய்விக் கிறதே அநிச்சாப்பிராரத்தம். தனக்கு இச்சானிச் சையில்லாதிருந்தாலும், பரதாக்ஷண்ணியத்தாலுாட் டுவிப்பதேபரேச்சாப் பிராரத்தம்.

சீவன்முத்தர்களுடையவிசித்திரசரித்திரம்.

இந்தத்திரிவித பிராரத்தானுசாரத்திருந்த சீவன் முத்தருக்கே, விசித்திரசரித்திரமுண்டென்பதற்குச் சனக, சட பரத, யாஞ்ஞியவல்கிய, சுக, வாமதே வ, பிரகலாத, கௌதம, வசிஷ்ட, வான்மீக, விசுவா மித்திர, துர்வாச, வியாச, நாரதாதிவர்த்தனுபேத மே நிதரிசனமாம்.

அஞ்ஞானிக்கும்,ஞானிக்கும்பேதம்.

இப்படிஞானிக்குப் பிராரத்தபோகம் அங்கிகரிக்கிறதால், அஞ்ஞானிக்கும் ஞானிக்கும் பேதமென்னவென்றால், விராத்திய சுரோத்தியருக்கு,வேதாத்தியயனபரித்தியாக, வேதாத்தி யயனயுத்திகளால், பேதமல்லது, ஆகாரம், நித்திரை, பேதமில்லாதது போல, அஞ்ஞானிக்கும், ஞானிக்கும் இதய பந்த சம்பந்தாசம்பந்தபேதமல்லது, போகஸ்திதிபேதமில்லை. தத்வஞானத்தால் பிரம்மப் பிராரத்தமாய் வியாக்கிரசந்திரசனம்போலச் சீவத்துவங்கெடுவதாய்த்தன்னுடையநாசத்துக்கு எப்படிச் சீவன்பிரவர்த்திப்பனென்றால், தேவத்துவவாஞ்சையால், கங்கை பிரயாகையாதிகளில், நரத்துவ பரித்தியாகம் அங்கிகரிப்பதுபோலப், பிரத்தியெகாத்மப் பிரம்மரூபமாகவேண்டித் தத்துவஞானத்தால். தன்னை நாசஞ் செய்யவுடன்படுவன்.

சீவன்முத்தருடையசாபானுக்கிரக சாமர்த்தியம்.

வியாசாதிகள்போலச் சாபானுக்கிரகசாமர்த்தியமெவனுக்குண்டோ. அவனேதத்துவஞானியல்லது வேறொருத்தனல்லவெனில்,அந்தச்சாமர்த்தியம் தபசின்பலமல்லது.தத்துவஞானபலமல்ல. ஆனல், தத்துவஞானத்துக்குத் தபசேமூலமென்னுஞ் சுருதியுண்டாகையால், தபோரகிதனுக்குத்தத்துவஞானமெங்கேயென்னில், சாபாதிகளுக்குக்காரணம், சகாமியதபசென்றும், நிஷ்காமியதபசினல் தத்துவஞான

மென்றும்அறி அந்தவியாசாதிகளுக்கு, ஞானசாமா
த்திய மிரண்டுமுண்டென்னில், அவர்களுக்கு உப
யவித்தபசுமுண்டானதையால்,ஞானசாமார்த்தியமிரண்
டுபலமுமுண்டு. மற்றொன்றொன்றையாசரித்தவனு
க்கு, ஒன்றொன்றேசித்திக்கும். அதனால்விரோதமில்
லை. சாபாதிசாமர்த்தியமில்லாமல்,விதிசூன்னியனான
தத்துவஞானியைக், கிரியாநிஷ்டரெல்லாம் நிந்திக்கி
ருரேயென்னில்,கிரியாநிஷ்டர்களையும், விஷயலம்ப
டரானமூடர்நிந்திக்கிருர்கள்.அந்தநிந்தையால்அவரு
க்குவைஷம்மியமில்லை.அந்தவிஷயலம்படர் நிந்தை
யால், கிரியாநிஷ்டரானவர்க்கு எப்படிவைஷம்மிய
மில்லையோ அப்படியே தேகாத்துமபுத்திபுள்ள நிஷ்
டர்செய்யும் நிந்தையால்,தத்துவஞானிக்கு யாதொ
ரு ஆனியுமில்லை.

சீவன்முத்தன்லவுகிகனுவதனல்,பிராரத்தவசத்தா
ல், வித்வதவித்வதவஸ்தையிலிருந்தாலும், வாயுவசத்
தாலான சிர்தாசிரதமேகபடலக்ஷணம்போல, நித்தி
யநிர்ம்மலனுவன். மற்றும்அதிர்ஷ்டமென்றுபரிசாரக
னிடத்தில்சரிக்கு மூடனைப்போலக்கலாஞானத்துள்
மெள்ளன யிருந்தாலும், கறபிதத்து வைதபாசுருதி
வாக்கியவைகரிவிஷயத்துள் ஆலசியனுகும். மற்றும்
அப்பிரஸ்துதமறியாத வெகுபாஷிதனைப்போல என்
னவசனித்தாலும், கூடாவவிப்பிராய்கற்பிதமானசத்
தியாத்துவைத நிஷ்டநிகமாபிப்பிராயமாகும். மற்று
ம், ஆசாரியனைப்போலச்சிஷ்யருக்குஉபதேசித்திருந்
தாலும்,ஆத்மநித்தியமுத்தனுய்ப்போத்தியபோதகத்

துவமாயாபிரசுநாத்மகனென்னும், கிருதநிச்சயத்தால், கனமணிபோலக், குருத்துவாபிமானரகிதனயிருப்பன் மற்றும் உன்மத்தனைப்போல, அனுசிதவக்துருவானலும், துவைதப்ரவமழிந்தாத்மாராமனன்றனல் சுரதசமயத்துள் அதிகாமரசத்துமிதுனவாக்கியம்போல அனபிதேயவிஷயமாகும் மற்றும்கழிசாக்கிரகாஷ்டனைப்போலக்கலகலெனப்பேசினலும், பூரணைக்கியசுபாவ நிஷ்டனவதனல், விரகிகள்மனம்போல் அப்பிராப்பியானுசந்தானமாகும். மற்றும், வெகுவியோகானுபாவ முள்ள கிராம்மிய சனம்போலச், சோகஞ்செய்தாலும், சர்வ்வேந்திரியங்களும், பிரம்மாங்கிசங்களென்று ஆலோசனைசெய்யாத கற்பிதசாதகாவஸ்தையில், நிக்கிரகித்த சர்வ்வேந்திரியகர்ம்மவிஷயமான கருணரசமாகும். மற்றும், விவிதவெகுருபதரிசனவிநோதத்துள், அட்டகாசஞ்செய்தாலும், விசித்திர புண்ணிய பாபாதிவிவகாரமுஞ்சத்திய மென்று பிரதிபாதிக்கிற மீமாங்கிசாதிதரிசனவிஷயமான பரியாசமாகும். மற்றும், விடனைப்போல ஸ்திரிலோலனயிருந்தாலும், பூரணைக்கிய சுபாவனவதல்லாமல், நிசானந்தானுபவியாகும். மற்றுஞ்சத்துருவைப்போலக் குரோதத்தால் சந்தாபஞ்செய்தாலும், க்ஷேத்திரதகனக்கினிபோல விசிஷ்டபலசம்பத்துக்கு ஆசிரயஞ்செய்வனென்று விசுவாசஞ்செய்யவேண்டும்.

விதேககைவல்லியமடையுங்கிரமம்.

இதற்குமேல் எக்காலத்திலும், எத்தேசத்திலும், யாதொருசரீரமும் அடையாதே சச்சிதானந்தப்

பிர்ம்மசொரூபத்திலிருப்பதே விதேககைவல்லியமாம். அந்தவிதேக கைவல்லியமடையுங் கிரமமாவது யாதொருமுமூட்சுவுக்கும் நித்தியகர்ம்மானுஷ்டானத்தால், தர்ம்மோத்பத்தி. தர்ம்மோத்பத்தியால்பாபக்ஷயம். பாபக்ஷயத்தால் சித்தசுத்தி. சித்த சுத்தியால், சம்சாரதோஷதரிசனம். சம்சாரதோஷதரிசனத்தால் விஷயவிரக்தி. விஷயவிரக்தியால், மோக்ஷாபேக்ஷை. மோக்ஷாபேக்ஷையால் பாகியகர்ம்மபரித்தியாகம். பாகியகர்ம்ம பரித்தியாகத்தால் யோகாப்பியாசம். யோகாப்பியாசத்தால், பிரத்தியெகாத்மப்பிரீதி. பிரத்தியெகாத்துமப்பிரீதியால், தத்துவமசிவாக்கியவிசாரம். தத்துவமசிவாக்கிய விசாரத்தால், அத்[illegible]ஞானம் [illegible] ஞானத்தால், அவித்தி[illegible]. அவித்தி[illegible]த்தால் துவைதப்பிராந்தி[illegible]. [illegible]த்தால் சுகதுக்கபரி[illegible]. சுகதுக்க[illegible]த்தியாகத்தால், ராகத்துவேஷ ஆனி. ராகத்து வேஷ ஆனியால், விதிநிஷேதநிரசனம் விதிநிஷேதநிரசனத்தால் புண்ணியபாபக்ஷயம். புண்ணியபாபக்ஷயத்தால் தேகாபாவசித்தி, தேகாபாவசித்தியால் சர்வ்வபாபவிமோசனம். சர்வ்வபாபவிமோசனத்தால் சர்வ்வோத்கிருஷ்டமான பரமஸ்தானமான புநராவிர்த்திரகிதமான, சகலசாஸ்திர தாற்பரிய வசனமான, நாமசாதிக்கிரியாவாசனை புகாதமனோ வாசாமகோசரமான நித்தியானந்த சொரூபமாயிருக்கிறதே விதேககைவல்லியம்.

இதுவேசுருதி. ஆசாரியப்பிரசாதசித்தி இதுவே சகலசாஸ்திரார்த்த நிர்ணயம். பிரம்மபரிச்சேதம் சம்பூர்ணம்.

விவேகசிந்தாமணி
முற்றிற்று.

இதையகமல அஷ்டதளத்தில் மனது வியாபாரம்பண்ணும் விபரம்.

கிழக்கு. இந்திரதளத்தில் மனதுவியாபாரம்பண்ணும் போது சுகிர்தசிந்தனை.

தென்கிழக்கு. அக்கினிதளத்தில் மனதுவியாபாரம்பண்ணும்போது கடினசிந்தைக்குரூரம்.

தெற்கு. எ... ணும் போது பாபசி...

தென்மேற்... தளத்தில்மனதுவியாபாரம்பண் ணும்போது கோப...

மேற்கு. வருண... மனது... ம் பண்ணும்போது சமுசயசிந்தனை.

வடமேற்கு. வாயுதளத்தில் மனதுவியாபாரம்பண்ணும்போது சலனசிந்தனை.

வடக்கு. குபேரதளத்தில்மனதுவியாபாரம்பண்ணும் போது தர்மசிந்தனை.

வடகிழக்கு. ஈசானியதளத்தில் மனதுவியாபாரம்பண்ணும்போது வைராக்கியசிந்தனை.

கேசரம்-குச்சு - கர்ணிகை யிவற்றிலிருக்கும்போது சொற்பனவஸ்தை.

அக்கிரம்-மத்தியகதி-உன்மனி யிவற்றிலிருக்கும்போது சுழுத்தி யவஸ்தை.

ஸ்ரீகுருவேநம:.